

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE
EEN RACE OP LEVEN EN DOOD

15 cent.

„Maar nu moet je niet gaan pingelen, mooie meneer”.

No. 1245.

NIEUWE SERIE

Een Race op leven en dood

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE SOLLICITATIE.

Fel en ophitsend klonken de tonen van de Jazz-band door de dancing.

Er waren nog slechts weinig vreemdelingen in Parijs, in het midden van Februari, dat was duidelijk te merken aan het publiek, dat rondom de dansvloer gezeten was, aan de met fijn damast gedekte tafeltjes, ieder voorzien van een van die moderne, electrische lampjes, zooals zij sedert eenige jaren in zwang zijn gekomen.

Sommige lieden, vooral wanneer zij met z'n beiden zijn en van verschillend geslacht, prefereeren de duisternis, of een vage schemering — en het wordt alzoo aan hun eigen inzicht overgelaten, of zij al dan niet hun lampje zullen inschakelen.

De danszaal maakte deel uit van het niet lang geleden geopende Hotel Ritz aan de Champs Elysées, niet ver van de Place de l'Etoile.

Het bevindt zich gelijkvloers, en men betreedt de danszaal, komende uit de groote, weelderig ingerichte vestibule, waar de kellners en de knopenjongens geruischloos heen en weder loopen over de dikke tapijten.

In die danszaal wisselt het licht voortdurend van tint, hetgeen wordt teweeggebracht door een kunstig samenstelsel van lenzen en gekleurde glazen, in verbinding met een langzaam draaienden motor.

Paarse, gele, teeder blauwe en helwitte lichtstralen wisselen elkander staag af, of schoon, niet regelmatig, en dit warrelend lichtspel geeft iets fantastisch, onwezenlijks aan de geheele zaal met haar bewegende menschenlijven.

Dien avond hadden de dames al bijzonder veel toilet gemaakt naar het scheen, en het waren de schitterendste juweelen, die de blanke halzen en armen bedekten.

Maar toch meer op mannen hadden de vrouwen nooit geleken!

De meesten harer rookten, zelfs onder het dansen door, en vaak genoeg hadden de dansers alle moeite, de gloeiende sigaretten te ontgaan aan het einde der lange pijpjes, die vlak langs hunne neuzen streken.

De heeren waren zonder uitzondering in rok of in smoking als uiterste concessie.

Toch was het nog pas het theeuur, en pas over een uur ongeveer zouden de gasten de groote eetzaal binnenstroomen, waar de weelderige maaltijd zou worden opgediend door voortreffelijk gedresseerde kellners, waarvan de minst ontwikkelde toch zeker nog vloeiend vier talen sprak.

Dat was zeker wel noodig, nu de franc nog altijd laag stond, en Parijs overstroomd werd door de bewoners van de landen met edelvaluta, Amerikanen, Engelschen en Hollanders.

Buiten was het reeds donker, toen er weder een fraaie auto kwam voorrijden, waaruit een nog jonge man stapte, met de grootste elegance gekleed, die een oogenblik scheen na te denken, toen iets tot den chauffeur in livrei zei, en vervolgens de vier treden beklom van het terras, en de ruime vestibule betrad.

Aanstands kwam een kellner op hem toeschieten en deze nam zijn pelsjas en hoed aan in ruil voor een kaartje.

En nu kon iedereen die lust had er op te letten, zien, dat de pas binnentreden heer een zuidelijk type had, een olijkleurigen tint, zeer groote, mooie oogen en hagelwitte, gaven tanden.

De opmerker kon dan tevens hebben vermoed dat die heer een jaar of dertig ten hoogste was, maar waarschijnlijk nog jonger, en dat hij zijn rok met buitengewonen zwier droeg, alsof het een riddergewaad was en geen tamelijk leelijk onlogisch foudraal van zwart laken, hetwelk de heeren der schepping ten onrechte als het gewaad van vroolijkheid en vermaak hebben ingesteld.

Hij droeg slechts weinig juweelen — een kleine, zwarte parel bijwijze van overhemdknoopje en twee wat grootere parels in zijn manchetten.

Aan zijn rechter ringvinger blonk met maten glans een gouden ring met een groot cachet van jaspis. En wie had willen hooren wat hij zeide, had een oogenblik daarna, toen hij iets vroeg aan den kellner bij den ingang van de danszaal, hebben opgemerkt dat de man een vreemdeling moest zijn, want al sprak hij het Fransch zonder fouten, hij sprak het niet geheel en al zonder accent, zijn s siste en zijn g zat diep in de keel. Hij was dus waarschijnlijk een Griek of een Roemeen.

Nog altijd besluiteloos keek de jongeman een oogenblik om zich heen, en glimlachte flauwtjes, toen verscheidene dames bewonderende blikken in zijn richting wierpen.

In deze tijden van jazz, saxophoons, radio en lange sigarettenpijpjes, is het zwakke geslacht de gewoonte ontgroeid, haar bewondering voor den man bescheiden te verbergen — en de vreemdeling bemerkte dus al heel spoedig, dat hij in den smaak viel bij het vrouwelijke deel van de aanwezigen.

Hij trok even onmerkbaar met de schouders, terwijl er een spottend licht kwam in zijn zwarte oogen, drentelde naar een der weinige nog ledige tafeltjes, nam daaraan plaats, raadpleegde zijn horloge, stond met een ongeduldigen uitroep weder overeind, en wendde zich weder naar den uitgang, of-

schoon menig vrouwenoog hem scheen te willen terughouden.

Hij liet zich zijn overgoed weer geven, treuzelde nog wat in de vestibule, als iemand die zich de vraag stelt wat hij nu zal doen, en toen daalde hij de treden van het terras alweder af, huiverde even, zijn pels dichter om zich heen trekkend, en liet door een chasseur zijn auto roepen, die zooeven in de file had plaatsgenomen.

De chauffeur was blijkbaar wel gewend aan de grillen van zijn meester, want op zijn uitgestreken gelaat was geen spoor van verbazing te lezen, toen hij met de prachtige Sedan weder kwam voorrijden.

„Naar huis, Jean!” beval hij kortaf. „Ik dineer in het Grand Hotel. En vanavond kun je vrij nemen.”

Lakoniek tikte de chauffeur aan zijn pet, de vreemdeling stapte in, en zonder eenig schokje, alsof de wind haar voortduwde van haar plaats, reed de auto heen, terwijl de acht cylinders nauwelijks een zacht gebrom lieten hooren.

De rit duurde maar zeer kort, want de auto stond stil voor een der fraaiste huizen in de Rue de Boétie.

In vroegere tijden woonden daar schatrijke Franschen, die een geheel huis noodig hadden — maar de tijden zijn veranderd, en de meeste eigenaars hebben hunne fraaie heerenhuizen verdiepingsgewijze verhuurd, mees-tentijds gemeubeld en wel, om zichzelf te vreden te stellen met een heel wat bescheidener verblijf, niet in de buurt van Champs Elysées, maar op den rechteroever van de Seine waar de huren heel wat lager zijn dan op de deftige en dure „Rive gauche”.

En zoo hoog zijn deze kamerhuren nog, dat slecht's zeer welgestelde Parijzenaars er gebruik van kunnen maken in dezen tijd. Voor de groote meerderheid worden zij bewoond door rijke Amerikanen, Engelschen, ook Duitschers en Russen, die hun fortuin uit den vreeselijken wereldbrand wisten te redden.

Het was voor een van deze huizen dat de auto stilstond.

De elegante vreemdeling stapte uit den wagen en liep toe op de breede straatdeur, die, zooals steeds, wagenwijd geopend zou blijven tot elf uur in den avond.

Links van den ingang bevond zich de portierswoning, rechts, op een soort van binnenplaats, begon de trap, gedeeltelijk buitenshuis, die naar de verschillende verdiepingen van het prachtige, oude huis voerde.

Ook hiervan stond de deur nog open, en onze man behoefde dus zijn sleutel pas te

voorschijn te halen op het portaal van de tweede verdieping.

Hij stond hier een oogenblik stil, liet zijn blikken over de omgeving waren, en er verscheen een eigenaardige glimlach om zijn lippen — als van bewondering en voldoening.

Alles was hier blijkbaar pas hersteld en vernieuwd. Er lag een nieuwe parketvloer van een kostbare houtsoort, de treden van de trap waren schier onzichtbaar onder een breed, smyrna looper, de lantarens bovenop de trapleuningen waren pas verguld, de mahoniehouten omlijsting van het venster, dat uitzicht gaf op de binnenplaats en het portaal moest verlichten, was pas weder geveerd.

En ook daarbinnen, toen de bewoner de deur geopend had, blonk alles van nieuwhed. De muren waren geschilderd, alles zag er frisch en misschien wel wat al te nieuw uit.

De meubelen, in de gang zoowel als in de groote vertrekken, schenen zooeven door den winkelier te zijn neergezet.

De bewoner had licht gemaakt en weder een deur geopend, en stond nu in een soort van werkkamer, ook wel heerenkamer genoemd, met zeer moderne meubels van wortelhout, ingelegd met figuren en randen van citroenhout.

Een wijnrood kleed dekte den grond. Er stond een zeer groote boekenkast in het vertrek, die echter slechts voor een gering deel gevuld was, aan een der wanden hing een rek met fraaie, meerendeels uitheemsche wapens, en ongeveer in het midden tusschen de breede ramen, bijna van den vloer tot aan den zolder reikend, stond het groote bureau-ministre.

De bewoner bleef even staan, om rond te zien, met denzelfden vreemden glimlach om de lippen en toen wierp hij een groot pak brieven en drukwerk op de tafel, dat hij in het voorbijgaan bij de portiersvrouw in ontvangst had genomen.

Hij brak vier of vijf van die brieven open, las ze haastig door, schoof er een paar ter zijde, die hij met een kruisje teekende, ontdeed zich toen pas van zijn pels en zijn hoed, die hij zelf moest gaan weghangen, stak een sigaret aan, ging voor het schrijfbureau zitten, waarop de vloelegger nog geen enkel inktspatje vertoonde, legde de geopende brieven naast zich, en begon met een zeer fraaie, gelijkmatige hand eenige brieven blijkbaar van volkomen denzelfden inhoud te schrijven, die hij in de enveloppen stak, met een wapentje in een der hoeken bescheiden versierd, en van postzegels voorzag.

Het loont, in verband met hetgeen er volgt, volstrekt niet de moeite, hier te verhalen, wat

onze held dien avond nog meer uitvoerde. Wij volstaan er dus mede te zeggen, dat hij dien avond inderdaad in het Grand Hotel dineerde met enkele vrienden, zijn brieven postte, met de vrienden een circus bezocht, over paarden, jacht en vrouwen sprak, en zich vrij vroeg ter ruste begaf.

Hetgeen vermeldenswaardig is, begon zich pas den volgende morgen af te spelen, toen onze vreemdeling ontwaakte in zijn groot bed, alweder splinternieuw, zich uitstrekte, de hand naar de bel uitstrekte, zich bedacht, een uitroep van ongeduld slaakte, en zich uit zijn bed liet glijden.

In zijn zijden pyama ging hij naar de badkamer en bereidde eigenhandig zijn bad.

„En nu zou ik voor den duivel wel eens willen weten, hoe ik aan een ontbijt kom!” riep hij eensklaps uit, in een taal, die zonder den minsten twijfel Roemeensch was.

„Daaraan zal ik mijnheer wel kunnen helpen, als mijnheer zich de moeite maar wil geven, even de deur voor mij te openen!” klonk eensklaps, in dezelfde taal, een stem buiten op de gang.

De bewoner liet van verbazing bijna de kam vallen, waarmede hij juist zijn glanzend zwart haar ordende, liep naar de gangdeur, opende ze, en zag daarbuiten een man staan, van een slanke lichaamsbouw, maar breed in de schouders, met dat eigenaardige over zich, dat slechts gevonden wordt bij bedienden van deftigen huize.

Hij was glad geschoren, op een paar korte bakkebaardjes na, door den volksmond „tocht-latten” geheeten.

Zijn haar was hoogblond, keurig gescheiden, de oogen waren grijs, de mond niet al te groot maar goed gevormd, en het geheele gelaat vertoonde die mengeling van verwaandheid en onderdanigheid, welke men veel bij deze helpende geesten aantreft.

„Heb ik de eer met Baron Gabriël Sevesco te spreken?”

„Die ben ik!” antwoordde de Roemeen, en daarop vervolgde hij, met een verwonderde blik op de klok: „Kom je solliciteeren?”

„Ik hoop meer te doen, baron — ik hoop mijn dienst te kunnen aanvaarden!”

„Nu, je bent tenminste niet op je mondje gevallen!” hernam Sevesco half lachend, half verbaasd. „Maar je kunt toch nog onmogelijk mijn brief ontvangen hebben?”

„Ik heb volstrekt niets ontvangen, Baron!”

„Niets ontvangen?” herhaalde Sevesco. „Hoe weet je dan dat ik een nieuwen bediende zocht?”

„O, zooiets wordt spoedig bekend onder ons werkzoekenden, baron — vooral wanneer het

iemand betreft als u — wiens naam te Parijs bekendheid begint te verkrijgen."

Gabriël Sevesco scheen dit als een compliment op te vatten, want zijn zwarte oogen begonnen te glanzen, hij toonde al zijn witte tanden, en zeide:

"Kom in ieder geval maar binnen, dan kunnen wij praten. Je bent wel buitengewoon vroeg, maar — —"

"De morgenstond heeft goud in den mond, baron! Als de baron mij deze opmerking ten goede wil houden — —"

"Ben je een Roemeen?" vroeg Sevesco lachend.

"Neen, zoover heb ik het nog niet gebracht, baron!"

"Geen Roemeen? Maar je spreekt mijn taal uitstekend!"

"Ik spreek twaalf talen min of meer vlot, baron!" zeide de sollicitant bescheiden. "Engelsch, Duitsch, Fransch, Spaansch, Italiaansch, Russisch, Zweedsch...."

"Houdt maar op!" viel Sevesco hem in de rede. "Dat kan in sommige opzichten van nut zijn — maar voor mij is van meer belang, of je je werk goed verstaat! Heb je getuigschriften?"

Inplaats van te antwoorden stak de ander de hand in zijn binnenzak, haalde er een stapeltje papieren van verschillend formaat uit, en legde ze op een tafeltje in de slaapkamer, waar de beide mannen onder het spreken waren binnengetroden.

"Hier zijn er vijf, baron — ik heb er echter nog meer, als het noodig is. Ik ben in dienst geweest bij Lord Kitchener, bij den vorigen Sultan van Turkije, bij Grootvorst Nicolaje-

witch.... hier vindt u hun getuigschriften. Het laatst diende ik bij Lord Seymour, die thans nog te Parijs is, hier is zijn getuigschrift en gij zult hem ook mondeling navraag naar mij kunnen doen."

"Waarom heb je mylord verlaten?"

"Hij werd, met uw welnemen, een beetje erg oud, baron! Men had het gevoel, in zijn huis in een grafkelder rond te dwalen, en ik ben, al zeg ik het zelf, van een opgewekte constitutie! Ik houd ervan dat mijn meester deelneemt aan het leven in de hoge kringen, dat hij iets doet, iets onderneemt, kortom — *qu'il se remue* zooals de Franschen dat zoo karakteristiek zeggen!"

Sevesco keek zijn vroegen bezoeker met de grootste verbazing aan, barstte toen in lachen uit en zeide:

"Nu, ik geloof dat je in dat opzicht over mij niet zoudt hebben te klagen! Je bevalt me, man! En laat nu eens zien — je naam — James Davis! Een Engelschman zeker!"

"Om u te dienen, Baron! Maar ik ben nog meer een wereldburger! Er is geen land ter aarde of ik ken het! Ik kan tafeldienen, chauffeeën, desnoods kleederen herstellen, een reis voorbereiden, schuldeischers van de deur wijzen, dames ontvangen — en mijn mond houden!"

Sevesco liet het getuigschrift, dat hij juist doorlas, langzaam zakken, nam Davis aandachtig op, waarbij hij zijn oogen half dichtkneep, schoof eensklaps de getuigschriften bijeen, stak ze den ander weer toe, en zeide:

"Je bent in dienst genomen, Davis! En je eerste werk zal zijn, de werkzoekenden die ik gisteravond heb aangeschreven, weder weg te zenden!"

TWEEDE HOOFDSTUK.

DAVIS DOET VREEMDE ONTDEKKINGEN.

De nieuwe bediende bleek bijna al zijn wel-sprekendheid bij zijn sollicitatie te hebben uitgeput.

Hij drong zich volstrekt niet aan zijn meester op, hij sprak niet meer dan noodzakelijk was, hij ging rustig door de woning rond in zijn stemmige livrei.

Hij had zelf een voortreffelijke kokkin gehuurd, zoodra baron Sevesco het voornemen te kennen had gegeven, vaker binnenshuis te dineeren en gasten te ontvangen, en hij bleek een uitnemende hulp te zijn, die niet veel

sprak, maar zijn werk terdege verstond.

Hij zorgde voor een werkster, daar hij onmogelijk alleen de woning, die uit niet minder dan zeven vertrekken bestond, kon schoonhouden, en hij bleek al heel spoedig op de hoogte te zijn van de wenschen, de gewoonten en de kleine tekortkomingen van zijn meester.

Hij verdroeg die met de bedaardheid en het geduld van den goeden, Engelschen bediende, en trachtte het zich zoo aangenaam mogelijk te maken in de eigenlijk veel te groote woning,

wat niet zoo heel gemakkelijk was, want de kokkin was oud en kribbig, zijn meester was veel van huis, en den chauffeur kreeg hij ook niet heel veel te zien.

De man bleek eveneens een Roemeen te zijn, en heette Obregia. Hij was een tamelijk in zichzelf gekeerd, norsch heerschap, die zich het liefst met zijn auto scheen te bemoeien.

Voor de beide wagens gevoelde trouwens Davis ook de grootste bewondering. Hij wist niet wat hij hooger moest aanslaan — de donkerblauwe Sedan, uit de fabrieken van Renault, of de sierlijke tweezitter, een eerste klas Chandler.

Pas na een verblijf van vier dagen kon Davis voor het eerst eenige uren vrijaf krijgen, na het diner.

Hij verwisselde haastig zijn livrei tegen zijn eenvoudig, donkerkleurig colbert, drukte zijn bolhoedje op het stugge, blonde haar, knikte eens tegen de dikke keukenmeid, die voor het reusachtige fornuis zat te dommelen, nog omgeven door de geuren der kostelijke dingen, die zijzelve met meesterschap had gebraden, en liep zachtjes fluitend de trappen af. Maar hij had nog geen tien schreden achter zich, of hij klom onhoorbaar als een kat weer naar boven, opende opnieuw de woningdeur, die hij niet achter zich had dichtgetrokken, en stond een oogenblikje later in de werkkamer van zijn meester.

De gordijnen waren er reeds lang voor de ramen gesloten. Hij draaide den schakelaar om, luisterde een oogenblik aandachtig, trad toen op het schrijfbureau toe, waarvan alle laden stevig gesloten waren — maar zij bleven dat niet lang, want met een onbegrijpelijke behendigheid, maakte de zonderlinge bediende ze een voor een open en begon in de grootste gemoedsrust den inhoud na te lezen.

Hij vond een zeer groot aantal briefjes, waarvan er velen bedrukt waren met een hoofdje in een van de hoeken, en getypt.

Hij vond ook talrijke onbetaalde rekeningen, een paar teedere briefjes, die naar patsjoelie roken, en dan nog enkele andere epistels, die zijn volle aandacht schenen te trekken, en waarvan er een paar in het Roemeensch waren geschreven.

Hij besteedde ongeveer twintig minuten aan dit onderzoek, schoof de lade weer dicht, vond een ijzeren kistje, opende ook dit zonder de minste inspanning, met behulp van een klein, stalen voorwerpje, dat nog het meest op een knoopenhaakje geleek, vond er een paar effecten in en enkele bankbiljetten, sloot het, terwijl zijn wenkbrauwen aanzienlijk de hoogte inrezen, floot zachtjes voor zich heen,

bergde alles zorgvuldig weder weg, en bleef toen wel twee volle minuten onbewegelijk, in peinzende houding stilstaan voor een kleine, blijkbaar zeer stevige splinternieuwe brandkast, die tegen een der zijwanden was geplaatst.

Hij streek er even overheen met de vlakke hand, glimlachte, schudde het hoofd, en ging toen volkomen rustig het vertrek weer uit, na het licht te hebben uitgedraaid.

En nu verliet hij inderdaad de woning, na de deur zonder eenig gerucht achter zich gesloten te hebben, en zonder dat de oude kokkin ook maar iets van zijn terugkeer had gemerkt, liep haastig de trappen af, knikte in het voorbijgaan de dikke portiersvrouw toe, die reeds in haar hart van veertigjarige weduwe opnieuw de lente der liefde had doen ontbloeien en stond het volgende oogenblik in de Rue de Boétie.

Hij keek even links en rechts, wandelde met de handen op den rug naar de Champs Elysées, volgde dien wereldberoemden verkeersweg in de richting van de Place de la Concorde, sloeg bij het Rondpoint linksaf en kwam in de Rue de Ponthieu, waar hij aanstonds een klein wijnhuis binnenstapte.

Hij scheen er bekend te zijn, want de man achter de toonbank ontving hem met een glimlach en een hoofdknik. Er zaten daar nog meer bedienden in hun daagsche pakken aan de kleine tafeltjes, die daar hun stamcafé hadden, maar Davis liep regelrecht toe op een koolzwart jongmensch, met gitzwart haar, gitzwarte wenkbrauwen en een gitzwart kneveltje, nam hem onder zijn arm, en voerde hem naar buiten, zonder dat er een enkel woord tusschen hen gewisseld werd.

Hij bracht hem naar een van de breede banken dicht bij de Place de la Concorde, drukte hem daarop neer, en ging naast hem zitten.

„Hoe staat 't er mee?“ vroeg de kleine zwarte man blijkbaar zeer nieuwsgierig, zich van de Engelsche taal bedienend.

„Wel, mijn waarde Brand — ik moet vreezen dat het op een fatale, een jammerlijke mislukking uitloopt!“ antwoordde Davis evenzoo. „Als ik mij ooit in de vingers gesneden heb en als een blinde vink ben afgegaan op looze geruchten, dan is het wel, toen ik in dienst trad bij Baron Gabriël Sevesco! Ik ben er nu vier dagen — en voor zoover ik kan nagaan zijn het vier verloren dagen geweest.“

„Dat zou erg jammer zijn — ofschoon ik moet zeggen dat ik mij hier te Parijs uitstekend vermaak. Het is dus volkomen onmogelijk zijn fortuin te bereiken? Heeft hij dus alles op een bank geplaatst?“

Davis wierp den ander een zonderlingen blik toe, en zeide:

„Ik geloof het haast niet, Brand! Het was de moeite niet waard, denk ik! Baron Sevesco is heelemaal niet schatrijk, zooals wij dachten!”

„Niet schatrijk?”

„Straatarm, denk ik! En hij is ook geen baron!”

„Geen baron?” herhaalde de kleine zwarte man automatisch.

„Geen baron, en ik geloof ook niet dat hij Sevesco heet!”

Een oogenblik bleef het stil, een paar auto's flitsen voorbij onder het zachte gezoem van hun motoren, toen klonk even het doffe gerommel, als van een ver onweer van de Metro, die juist op die plek onder de voeten der beide mannen heenreed, en toen zeide de kleinste van de twee:

„Nu, dat noem ik een tegenvaller! Kun je je niet vergissen?”

„Als ik mij vergis — dan wil ik niet langer John Raffles heeten. Dan geef ik het beroep er maar voorgoed aan. Zijn laden zijn volgepropt met onbetaalde rekeningen en aanmaningen van allerlei leveranciers, die op betaling aandringen. Ik vond er zelfs van sigarenwinkeliers en boekhandelaars! Dan vond ik correspondentie van een paar dametjes, die hem aanspreken als „Cher Léon”. Ik ontdekte ook een geldkistje — er zaten wat waardevol effecten en een handjevol Fransch bankpapier in, tezamen niet meer dan een paar duizend francs!”

„Maar,” hakkelde Brand, „die bladen hebben geruchten over zijn rijkdom bevat!”

„En wij zijn ezels geweest, Brand, om die bladen maar voetstoots te gelooven”, hernam Raffles sarcastisch. „En toch meende ik hier een slachtoffer te hebben gevonden, meer dan iemand waard, om behoorlijk te worden geplukt! Een man in de kracht van zijn leven, die zijn reusachtig fortuin alleen maar besteedt aan dwaze verspillingen, aan allerlei overdaad, aan dulle nachtfeesten, aan wedrennen, aan wijntje en Trijntje! En nu begin ik te vreezen dat hij hier te Parijs zelfs de liefde op crediet krijgt! Eerlijk gezegd vond ik die al te groote nieuwigheid van zijn meubelen en van zijn auto's aanstonds verdacht, maar ik geloofde toen nog aan een nieuwe gril — hij had misschien een hekel aan de oude meubelen, die hij hier had gevonden en ze aanstonds door nieuwe willen vervangen.”

Weer rommelde een ondergrondsche trein onder hunne voeten voorbij en toen hernam Charles Brand, de trouwe metgezel van den Grooten Avonturier:

„Nu, als dat zoo is — dan blijft ons weinig

anders over, dan de eerste boot naar Londen te nemen en het terrein te verlaten van werkzaamheden, die toch geen nut opleveren!”

„Ho ho! Laat ons niet te hard van stal loopen! Wij verliezen niets, Brand, door het nog enkele dagen aan te zien!” zeide Raffles. „In ieder geval is het gadeslaan van zulk een heerschap niet zonder een zekere pikantheid. Ik ben benieuwd, welke middelen hij wel denkt aan te wenden, om zich te handhaven, midden in den Parijschen maalstroom van weelde en dure genietingen! Tenslotte — dat onderzoek van zijn schrijfbureau was wellicht niet afdoende — misschien heb ik mij toch wel bedrogen! Wij zullen de zaak dus nog eens een week aanzien, en dan handelen naar omstandigheden. Blijkt mijn neus mij ditmaal te hebben bedrogen, dan zal ik mijn feilbaarheid gaarne bekennen, en wij keeren naar Londen terug, tenminste „wandoet” om met mijnheer Micawber te spreken, de onsterfelijke figuur van Dickens.”

Brand haalde de schouders op, en hernam:

„Ik vrees dat het verloren tijd zal zijn! Van een kikker plukt men nu eenmaal geen vee-ren.”

„Dat is zoo, Brand, — maar dit is een heel bijzondere kikker, wiens rug misschien nog wel eens bevederd zal worden! Ik houd dien mijnheer Sevesco, zooals wij hem voorloopig maar zullen noemen, voor een zeer schrander heer!”

„Maar hoe komt hij aan het geld, om zijn dure kleederen, zijn auto's, zijn meubelen te betalen?”

„O, hij betaalt ze niet!” antwoordde Raffles bedaard. „Hij leeft voorloopig op zijn elegant uiterlijk! Intusschen zijn er reeds eenige schuldeischers, die het hem lastig beginnen te maken. En daar mijn meester het gezicht heeft van een man die tot heel wat in staat is om het hoofd boven water te houden — zoo verwacht ik ook binnenkort belangwekkende voorvallen! Heb ik je al gezegd dat hij een goed oogje heeft op de dochter van Maxime Poirot?”

„Den beroemden automobielenfabrikant?”

„Dezelfde!”

„Maar ik heb hooren zeggen dat zijn dochter, Leontine, niet ongeneigd was om te luisteren naar het zoete gekweel van den eersten ingenieur der fabriek, Gaston Larue!”

„Dat is zoo. Maar die Larue is arm, tenminste in vergelijking met de bevallige Leontine! Want auto's teekenen en ontwerpen levert nog altijd heel wat minder op, dan auto's te verkoopen! Hij heeft zijn salaris, dat tamelijk hoog is — maar dat is dan ook alles!”

„Nu, laat die Roemeen met de mooie Leontine trouwen, en alles is in de beste orde!”

„Zoo zie ik het volstrekt niet in, Brand! Integendeel, ik vind dat alles dan in het honderd is gelopen! Want ik ben nu vier dagen bij Sevesco, en in dien korten tijd heb ik hem leeren kennen als een doordraaier van de bovenste plank, iemand zonder een grein geweten, en die alleen maar zijn eigen genot najaagt!”

Brand maakte een gebaar van afschuw, en zeide toen:

„Trek dan je handen zoo spoedig mogelijk van het onsmakelijk individu af, en laten wij elders onze netten uitwerpen!”

„Niet voordat ik met eigen oogen heb kunnen gadeslaan, Brand, waartoe dit leven van mijnheer den Roemeen moet leiden! Ik houd hem voor een schavuit, zoo niet bepaaldelijk voor een schurk, maar de plannen van een schurk kunnen soms buitengewoon belangwekkend zijn! En even interessant is het, van nabij te kunnen waarnemen hoe hij zijn mijnen aanlegt, zijn troepen opstelt en tenslotte tot den aanval overgaat.”

„En mag ik weten welke rol ik in dit alles zal vervullen?”

„Wel, dezelfde rol die ik ook nog vervullen moet — die van toeschouwer!”

„Zal het niet al te lang duren?”

„Ik hoop, niet langer dan een week, hoogstens 14 dagen, Brand! Je hebt overigens zelf zooeven gezegd, dat je je zeer goed vermaakt in deze schoone stad!”

„En dat is ook zoo! Niets is zoo schoon als het schouwspel van Frankrijks hoofdstad, die zich langzaam loswikkelt uit de knellende windselen van den winter! Reeds loopen de heesters uit — —”

„Neen, laat het daarbij, Brand!” viel Raffles hem haastig in de rede. „Bederf die windselen vooral niet! Het was zoo schoon! Laten wij liever nog een glas bier gaan drinken in het bediendenkroegje, waar ik je zooeven aantrof, — men kan nooit weten of men daar iets van belang opvangt!”

Reeds was Brand lachend opgestaan, en tezamen liepen zij weder terug naar het kleine café, waar het nog een weinig voller was geworden. Bijna tegelijk met hen trad een jongeman binnen, met een fijn besneden, en toch energiek gelaat, die een oogenblik zoekend rondkeek, en toen aanliep op een man in chauffeurs-uniform, die dicht bij het buffet zat.

„Dat is Gaston Larue! De hoofd-ingenieur van Poirot!” zeide Raffles zacht. „En ik geloof dat de chauffeur met wien hij spreekt zijn medewerker is!”

„Medewerker?” herhaalde Brand verwonderd.

„Of zijn helper, als je dat liever hoort. Je

weet toch zeker wel dat Larue bezig is met de constructie van een nieuwen renwagen? De mecaniciën met wien hij nu praat is een uiterst kundig vakman en zal dien wagen besturen tijdens de wedstrijden, die over veertien dagen zullen plaatsvinden op de nieuwe baan ten noorden van Parijs.”

„Je schijnt al goed op de hoogte te zijn!” fluisterde Brand.

„Wel, dat is immers algemeen bekend in het wereldje der autofabrikanten! En als Larue slaagt, als hij werkelijk iets bijzonders heeft vervaardigd, om kort te gaan — als zijn wagen wint, dan zal Poirot misschien nog wel eens anders denken over een vereeniging tusschen zijn oogappel Leontine en zijn ingenieur! Maar voorloopig houdt hij het, geloof ik, op onzen Roemeen! Je moet weten dat Sevesco hem reeds een week kent, hem herhaaldelijk bezocht heeft in zijn fabriek en een auto van hem wil koopen, een zeer duur meubel, waarbij hij een groote kieskeurigheid aan den dag legt.”

„Dat loopt mis!” zeide Brand hoofdschuddend!”

„Dat doet het zeker — en juist het misloopen wil ik niet missen!” hernam Raffles lakoniek. „Het woelen der hartstochten, het branden van de goud dorst, de strijd der belangen, de worsteling om boven te drijven — dat alles is bij uitstek belangwekkend om aan te zien! En daar hebben wij onzen vriend Jacques Lafond ook! Als dat maar goed afloopt!”

„Wie is dat?” vroeg Brand nieuwsgierig, terwijl hij keek naar den man, op wien de blikken van Raffles nu gericht waren, een klein smal kereltje, met venijnige oogen in een wasbleek gezicht, en gekleed in een blauwe overall.

„Dat is waar — dat weet je nog niet. Ik achtte het ook van weinig belang. Den tweeden dag beval Sevesco mij, hem naar de fabriek van Poirot te rijden, en toen wij daar aankwamen had er juist een vrij heftig incident plaats. Een van de monteurs, juist die Lafond, dien ik je daar aanwees, had het aan den stok met Larue, die hem in verbeterde woe- de iets verweet. Wat het was, kon ik natuurlijk niet nagaan, maar de man werd weggezonden, en toen hij vlak langs mij kwam — ik had bij den ingang van de fabriek moeten wachten, en de ruzie speelde zich af op de binnenplaats — zag ik dat hij onvast liep, en bewees mijn reukorgaan mij, dat hij veel meer brandewijn gedronken had dan goed voor hem was. En gisteren hoorde ik dat de man op slag was ontslagen. Je zult wel begrijpen, dat hij Larue alles behalve vriendschappelijke gevoelens toedraagt! Maar wat is dat nu?”

Als bij tooverslag was er, in het hoekje waar de chauffeurs en monteurs bijeen zaten, een drukkende stilte gevallen. De twee vrienden zagen hoe Larue doodsbleek opstond, op Lafond toeliep, hem als een klein kind over-eind trok van zijn stoel, en toen hoorden zij hem in de algemeene stilte dreigend en met trillende stem bevelen:

„Neem terug wat je daar zei, dronken schurk, of ik sla je de woorden weer in je strot!”

En hij schudde hem heen en weder als een kat, die hij zooeven uit het water zou hebben gehaald, maar Lafond riep met een schorre drankstem, het schuim van woede op de lippen:

„Zeg ik dan iets wat niet iedereen weet? Juffrouw Leontine mag dien baron Sevesco heel graag lijden, en het is dus geen wonder, dat zij wel eens met hem uitgaat! Een ritje in een auto — wat steekt daar achter? Ik heb toch niets miszegd?”

„Je hebt het niet gezegd, vriend — maar de klank van je stem en je knipoogje bedoelde iets anders!” zeide Larue, die zich slechts met moeite scheen te beheerschen. „En zeg nu dat je het alleen zei, omdat je mij haat, om mij te doen lijden! Zeg dat je het niet zoo bedoelde! Want bij den hemel, als er ook maar een lettergreep over je lippen komt, met de bedoeling om den naam van juffrouw Leontine door het slijk te halen — ik sla je zoo plat als een schol! Nu?”

Lafond keek met een blik als een in het nauw gedreven wolf schuins naar Larue op, wiens krachtige gestalte hem scheen te zullen verpletteren, en hakkelde:

„Ik heb niets kwaads bedoeld! Laat me los. Ik meende er niets verkeers mee. Maar dat ze hem graag mag lijden — dat zul je me nooit laten herroepen! En dat hij haar krijgt, staat ook als een paal boven water!”

De greep van Larue verzwakte, zijn vingers omspanden zich, hij streek zich met de rechterhand over het met klam zweet bedekte voorhoofd en ging zwijgend naar zijn plaats terug, heel bleek en blijkbaar worstelend met de lust, den ander de hersens in te slaan. Hij vatte zijn monteur onder den arm en voerde hem snel met zich mede buiten het café.

En toen pas begon het stemgezwat op-nieuw, maar zachter dan zooeven, en men sprak blijkbaar nog even na over het tooneeltje, dat zich in zoo'n korten tijd had afgespeeld, en waarbij het lot van drie menschen betrokken was.

Raffles en Brand bleven nog een half uur, vingen hier en daar iets op, waarmede zij wellicht hun voordeel konden doen, en namen omstreeks elf uur afscheid.

Brand keerde terug naar zijn klein logement in de buurt van de Notre Dame, terwijl Raffles, ruim een half uur eerder dan met zijn tijdelijken meester was overeengekomen, naar het fraaie huis in de Rue de Boétie terugkeerde.

Zooals hem tot een tweede natuur was geworden, liep hij zeer zacht.

Hij stond juist op het punt om op de woning-deur te kloppen, opdat de kokkin, die op hem had moeten wachten, hem de deur zou openen, toen hij verrast ophoorde.

Daarbinnen klonken heftige twistende stemmen, ternauwernood gedempt, waarbij de Roemeensche taal werd gebruikt.

Raffles drukte zijn oor tegen het sleutelgat, maar het was hem onmogelijk, de woorden te onderscheiden, want nog een tweede deur en de gang maakten dit onmogelijk.

Maar wel herkende hij de klank van de stemmen — de eene was van Sevesco, en de andere, tot niet geringe verbazing van Raffles, behoorde toe aan Adolphe Obregia, den stilzwijgenden chauffeur!

Wel vijf minuten duurde dit heftig getwist, toen werd het wat stiller, er werd een deur geopend, en Raffles haastte zich, de trap weder af te gaan totdat hij de binnenplaats weer bereikt had, waar hij zich gemakkelijk kon verschuilen achter een der groote, hardsteen- vazen, die daar stonden.

En in de halve duisternis zag hij Obregia blijkbaar nog opgewonden, de trap afkomen, en zich naar de zijde van de straat verwijderen.

„Het wordt hoe langer hoe belangwekkender!” mompelde Raffles verwonderd voor zich heen. „In zijn eigen woning laat mijn meester zich verleiden tot een heftigen twist met zijn chauffeur!”

DERDE HOOFDSTUK.

SEVESCO SPEELT GEVAARLIJK SPEL.

Het bleek Raffles den volgenden dag, dat Sevesco den avond te voren eveneens vroeger was thuisgekomen dan zijn voornemen was en dadelijk de kokkin had weggezonden, zeggende dat hij zelf zijnen bediende de deur wel zou openen.

Trouwens — aan een verklaring van de knorrige oude vrouw zou Raffles weinig gehad hebben, want zij verstond natuurlijk geen woord Roomeensch.

Mijnheer de Baron gaf dien morgen blijken van een tamelijk slecht humeur, en Raffles bracht dit natuurlijk aanstonds in verband met het twistgesprek dat hij den dag tevoren met zijn chauffeur had gehad.

Maar hij deed zijn werk onberispelijk, hij wist bescheidenlijk een paar goede anecdotes voor te dragen, en toen hij Sevesco met kundige hand gemasseerd had, na het bad, en de Roemeen zijn geurige chocolade slurpte en op zijn fijne beschuitjes knabbelde, scheen hij zijn kwade bui reeds weder te hebben vergeten, en zeide:

„Luister eens, Davis! Zie jij kans, met de hulp van mijn chauffeur en nog enkele hulpmiddelen hier overmorgen voor een aardige partij te zorgen? Het moet een fijn diner worden, met — een speelpartijtje na! Jij zult dat beter weten dan ik! Er moet een klein strikje zijn, zoodat er gedanst kan worden, veel champagne, sandwiches, een koud buffet, wat weet ik het! Kan ik het aan je overlaten?”

„Dat is mij volkomen toevertrouwd, baron!” antwoordde Raffles met een effen gezicht. „Mag ik zoo vrij zijn, mijnheer den baron de vraag te stellen, wat voor soort gasten het zullen zijn?”

„Wat dacht jij wel, ezel?” riep Sevesco half lachend, half toornig uit. „Natuurlijk zijn het rijke, deftige lieden!”

„Ik vroeg het maar, baron — omdat een paar dagen geleden — de dametjes die er toen kwamen — en voor wie ik een half restaurant heb moeten plunderen — —”

„Dat was heel iets anders!” viel Sevesco hem in de rede. „Overmorgen zullen er niet veel dames komen, denk ik — men is wel wat vrijer geworden in zijn opvattingen, maar zoolang ik niemand heb om de honneurs waar te nemen — —”

„Mijnheer de baron heeft volkomen gelijk! Ik zou hem zelfs den raad willen geven, zich uitsluitend tot heerengasten te bepalen! Men kan dan ook meer vrijuit over allerlei zaken praten — en wellicht een beetje hooger spelen!”

De Roemeen wierp Raffles een korten, stekenden blik toe, moest toen lachen om het effen, uitgestreken gezicht van den Engelschman, en zeide, hem op den schouder kloppend:

„Dat is een heel verstandige opmerking van je! Ik heb gisteravond de uitnodigingen al opgesteld, en jij brengt ze aanstonds met den chauffeur rond. Ik zal den heelen dag wel van huis zijn — Obregia zal mij rondrijden — ik heb belangrijke bezoeken af te leggen. Apropos — wel eens van Poirot gehoord?”

Zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken antwoordde Raffles:

„Als het de beroemde automobielenfabrikant is, dan zeker, Baron!”

„Is hij rijk?”

„Schatrijk! Meermalen millionnair. Heeft een heel bevallige dochter, die eenige miljoenen meekrijgt — —”

„In francs?”

„In francs, baron! Maar het zijn er zeker wel veertig of vijftig!”

„Dat laat zich hooren!” hernam de Roemeen, met een kort, leelijk klinkend lachje. „En nu iets anders, Davis. Om je de waarheid te zeggen — ik ben een beetje court d'argent! Er zijn moeilijkheden gerezen met het overbrengen van een deel van mijn vermogen uit Boekarest. Er zijn eenige lastige schuldeischers weg te zenden — zou ik dat aan jou kunnen overlaten vandaag?”

„Mijnheer de baron kan alles aan mij overlaten!” zeide Davis afgemeten. „Ik ken het klappen van de zweep. U kunt gerust uw bezoeken afleggen — ik weet hoe ik met die lastige lieden moet omspringen!”

Sevesco wierp hem achteloos een goudstuk over de tafel toe, en zeide opgeruimd:

„Ik heb dadelijk geweten dat ik een goede hulp aan je zou hebben! Ik ben tevreden over je, Davis! En daar zal ik je later de bewijzen wel van geven! Bel nu om Obregia — en help mij kleeden!”

En de uitmuntend gedresseerde knecht stond een oogenblik later alweder gereed met de keurig geborstelde complet, het fijne wandelstokje, de grijze Borsalino.

Hij streek ieder plooitje glad, tikte een stofje van de parelgrijze slobkousen, gaf nog een discrete aanwijzing bij het opzetten van den deukhoed, overhandigde Sevesco het sneeuwwitte zakdoekje, verschikte het met bekwame vingers tot een soort van witte bloem, die koket uit de pochette kwam kijken, en liet toen pas zijn meester gaan, die hem met een genadig hoofdknikje achterliet.

Raffles begon met het rondbrengen van de invitaties aan een dertigtal welbekende adressen — en hij vroeg zich af of wel werkelijk al die schatrijke jongelieden gehoor zouden geven aan de uitnoodiging van een vreemdeling. Toen bedacht hij echter aanstonds dat zij niet konden weten wat hij wist, en Sevesco tot nader order wel voor een rijken, Roemeenschen baron moesten houden — zijn geheele levenswijze wees immers in die richting!

Toen werd de auto ter beschikking gesteld van „monsieur le Baron” die intusschen zijn „footing” in het Bois had gemaakt, en Raffles was opnieuw alleen in de weelderig ingerichte woning — alleen met Josephine, de bejaarde kokkin.

Josephine hield van een „zoet slokje” en Raffles schonk er haar een in, dat zoeter was dan ooit, en dat Josephine al heel spoedig in een langen, ongestoorden slaap deed vallen, waaruit zij pas een paar uren later, tamelijk verschrikt en beschaamd zou wakker worden.

En in die twee uren liep Raffles ijverig heen en weder door de kamers, met elektrische draden, kniptangen, fijne boortjes en andere monteursinstrumenten. Hij had het bijzonder druk, klom op trapleeren, was nu eens in den grooten salon, waar twee avonden later gespeeld zou worden, dan weer in de werkkamer, en als besluit doorzocht hij ten tweede male het stevig gesloten bureau, waarvan hij de laden even gemakkelijk kon openen, dan alsof hij er de sleutels van in zijn bezit had.

Hij doorsnuffelde omstreeks een half uur lang alles wat maar onder zijn bereik kwam, en toen hij eindelijk gereed was, vertoonde zijn gelaat een peinzende uitdrukking.

„Hij staat er dus heel leelijk voor, mijn vriend Sevesco! Men kan gerust zeggen dat binnen een week zijn lot beslist moet zijn! Nu, voor een knaap van zijn leeftijd speelt hij heel hoog spel! Maar hij moet wel, want de schuldeischers beginnen hem te dringen, en hij moet zich geld verschaffen, binnen zeer korten tijd, hoe dan ook, teneinde hen althans voorloopig tevreden te stellen. Want

als het eenmaal aan de groote klok komt te hangen, dat de schatrijke baron zelfs een kistje dure sigaren niet contant heeft kunnen betalen, dan is ook zijn rijk voorgoed ten einde! Men is in zijn wereld meedoogenloos voor lieden van zijn slag, tenminste wanneer zij het onderspit delven! Men mag desnoods een kwartjesvinder zijn — maar dan moet men de kwartjes ook inderdaad vinden! Wee, den schobbejak, die in zijn opzet niet slaagt! Hoe het geld er komt is van minder belang — als het er ook maar inderdaad is!”

En na het beëindigen van deze korte alleenpraak, sloot Raffles de papieren weder zorgvuldig weg, begon de laden te sluiten, zoodat er niet het minste spoor van een opening achterbleef, maar hield toen op, en mompelde:

„Die baron is natuurlijk geen baron — dat staat vast — maar wie voor den drommel is hij dan? Waar zijn zijn officieele papieren? Wie is die chauffeur, en in welke relatie staat die man tot Sevesco? Wat was het onderwerp van dat twistgesprek? Is die man in het complot, of heeft hij bij toeval iets ontdekt, op dezelfde wijze als ik, en tracht hij den ander nu geld af te persen? Ik moet die papieren trachten te vinden — want onze man kan ze onmogelijk vernietigd hebben, daar hem dit ook in zijn eigen land groote moeilijkheden zou kunnen baren!”

Raffles raadpleegde zijn horloge, zag, dat hij nog minstens een half uur ongestoord zou kunnen door arbeiden, en begon, knielend voor het bureau, dit meubel met nog grooter aandacht te onderzoeken. Maar hij vond nergens een geheim vak, en gaf zijn poging ook al spoedig op, beseffend, dat hij iets van dien aard niet zou vinden in een modern meubel.

Maar Raffles was er niet den man naar, om een onderzoek zoo spoedig op te geven.

Hij liep langzaam op de boekenkast toe, opende de deuren, en keek, met de handen in de zijde gesteund naar de dertig of veertig meerendeels splinternieuwe boeken, die daar stonden. Neen, ook daarin zou hij natuurlijk niets vinden. Hij sloot de kast weder, ging de slaapkamer binnen, opende de kleerenkast, vol dure kleedingstukken, betastte ze met zijn lenige, gevoelige vingers, maar nergens verried het ritselen van papier de aanwezigheid van documenten.

Toen viel zijn blik op de bodem van de kast.

Er stond een vioolkist. Het was een ouderwetsche kist, zooals men ze tegenwoordig nooit meer aantreft, van een vierkant model en met geel varkensleder overtrokken. De kist was van twee koperen sloten voorzien, en blijkbaar heel oud.

Raffles wist dat er een viool in was, want dat had Sevesco hem medegedeeld, en ook dat hij nooit meer speelde, en reeds wilde Raffles de kast sluiten, toen hij zich bedacht, de vioolkist te voorschijn haalde en niet zonder eenige moeite de beide sloten opende, die blijkbaar van een vrij ingewikkeld maaksel waren.

Hij sloeg den gewelfden deksel terug, en nam de viool uit de kist. Hij bracht haar even aan de kin, liet de strijkstok over de snaren glijden, en knikte goedkeurend. Hij hield een mooi, oud instrument in de handen, wel geen Stradivarius, maar toch een zeer goede, Italiaansche viool uit het begin van de 18de eeuw. Hij bekeek het instrument nauwkeurig en zag toen op het achterblad, daar waar de hals begon, twee fijne lettertjes ingekrast in het vernis, waarmee het blad bedekt was.

Raffles liet een heel zacht gefluit hooren, keek met afwezigen blik een oogenblik door het raam en wilde de viool weder in de kist terugleggen, toen zijn blik viel op de bodem van de kist, die met fluweel overtrokken was.

Dat fluweel was aan een kant een weinig opgekruld, en Raffles trok het voorzichtig nog wat meer los. Toen dit heel gemakkelijk ging, liet hij zijn vingers even over het fluweel glijden, en glimlachte nogmaals.

Hij stak zijn wijsvinger tusschen de gemaakte opening, en voelde dadelijk dik papier.

Hij trok het fluweel nog wat verder los, en had het volgende oogenblik vier of vijf opgevouwen stukken papier in de hand. Er was een pas bij, een brief en voor de rest waren het officieele stukken.

Raffles las deze vlug door — en toen hij alles keurig weder op zijn plaats had geborgen, tien minuten later, glimlachte hij ten derde male.

Hij sloot de kast langzaam, liep met de handen in de zakken en gebogen hoofd naar de keuken, keek even naar de dikke Josephine, die nu vervaarlijk snurkte, en begon toen rustig zijn lunch eigenhandig gereed te maken.

Toen hij er bijna mee klaar was en hij zag dat Josephine zou ontwaken, stond hij haastig op en maakte dat hij de keuken uitkwam.

Een paar seconden later hoorde hij aan het luide gerammel van koperen vaatwerk en het stroomen van water in de gootsteen, dat de oude kokkin uit haren sluimer ontwaakt was, en, niet zeer in haar humeur, den verloren tijd poogde in te halen.

Hij achtte het beter uit hare nabijheid te blijven, ging haar verklaren dat hij boodschappen moest doen, en begon vervolgens alles in gereedheid te maken voor de soirée, die den volgende avond zou plaats vinden.

Hij deed in verschillende fijne winkels zijn bestellingen, en huurde bij een betrouwbaar bureau een bediende, die, met den chauffeur, des avonds bij het gereedmaken van het koude souper zou helpen.

Hij telde de stoelen, zag dat er nog een paar te weinig waren, en ging voor het ontbreken de zorgen. Kortom, hij stelde alles in het werk, om wat hem betrof, de soirée zoo goed mogelijk te doen slagen.

En den volgende avond mocht Raffles zeggen, dat hij eer van zijn werk had! De salon zag er feestelijk uit, het middagmaal was voortreffelijk geweest, en zelfs de fijnproevers van de zes en twintig jongelieden en ook wel oudere heeren, die aan de uitnoodiging gevolg hadden gegeven, loofden den samensteller van het voortreffelijk menu.

En hoewel de Roemeen alle lof voor zichzelf inpalmde, zoo ging er toch nu en dan een verstolen, dankbaren blik naar den man, die dit alles als met toovermacht tot stand had weten te brengen.

Een inderhaast geëngageerde komiek kwam voordragen, vier bevallige danseresjes vertoonden hare kunsten — en toen was het woord aan het spel.

Men zou niet alleen poker spelen, maar ook baccarat.

Het bleek dat baron Sevesco zelf voor een kleine roulette had gezorgd, die op een der tafels stond, en hij nam persoonlijk deel aan het kaartspel.

Onhoorbaar en zelfs bijna onzichtbaar liepen de drie bedienden heen en weder, schonken en dienden sandwiches rond. En het moet gezegd worden dat de jongelieden zich kostelijk schenen te vermaken. Zij speelden hoog en zij verloren met een glimlach. Bankbiljetten zag men weinig — en dan nog maar alleen van 1000 francs, in kleine stapeltjes door een papierhechter bijeengehouden. Er viel in dit vertrek nog heel wat goud te zien, dat fonkelde in het licht van de electrische kronen.

Raffles liep geregeld van de kleine eetzaal naar den speelsalon, liet over alles zijn blikken gaan, en zorgde dat er geen enkele wanclank kon worden vernomen. Hij liet de champagne stroomen, en zorgde dat niemand honger leed.

En het moest hem, als een goed bediende, natuurlijk verheugen, op te merken, dat zijn meester dien avond zeldzaam veel geluk had bij het kaartspel! Baron Sevesco won, zooals men dat noemt, wat hij wilde, en gestadig groeide de stapel bankbiljetten en goudgeld aan zijn linkerhand.

Raffles zag hoe zijn gelaat met fijne zweet-

pareltjes bedekt was en hoe nu en dan de hand trilde, heel eventjes maar, waarmede hij de kaarten neerwierp.

Obregia, met zijn stroef masker en zijn bijna altijd neergeslagen oogen, liep voortdurend rondom de speeltafel, maar zonder dat iemand hem scheen op te merken.

Raffles keek nu eens naar hem, dan weder naar Sevesco — en soms ook naar den grooten spiegel, die recht tegenover den baron was opgehangen....

En zoo verstreek de avond en ook een deel van den nacht.

De kaarten bleven ritselen, de rook van de dure sigaren kringelde omhoog, het balletje van de roulette tikte regelmatig, het goud tinkelde, en het bankpapier ritselde, alsof er een wind ging door herfstgebladerte.

En het was over tweeën, toen de eerste gasten pas begonnen te vertrekken met roode hoofden en eenige tienduizenden francs armer dan toen zij gekomen waren.

De hulpbediende kon reeds worden weggezonden, en Raffles en Obregia hielpen de vertrekkende gasten in hunne dure jassen en pelsen, terwijl de concierge, die opzettelijk was opgebleven in de hoop op fooien, met gedempte stem de auto's van de heeren voorriep, waarvan de chauffeurs in slaap waren gesukkeld.

Er waren ook eenige gasten die van een taxi gebruik maakten en slechts twee waren er nog nuchter genoeg, om zonder gevaar voor hun leven naar huis te kunnen wandelen.

De gastheer zelf liet de heeren uit met allerlei plichtplegingen en een glimlach om de lippen.

En glimlachen mocht hij wel, baron Sevesco, want hij had dien avond bij het spel een bedrag gewonnen, gelijkstaande met bijna 40.000 goudfrancs — en dat is niet weinig voor een man, dien het water aan de lippen is gekomen, en die een zekere rol te vervullen heeft tegenover een schatrijke jongedame, die hij tot zijn vrouw wil maken!

Het was dan ook handenwrijvend, dat hij de woningdeur sloot achter den laatsten gast, terwijl de zwijgzame chauffeur bezig was, uit de eetzaal het armzalig overschot van den kostbaren maaltijd naar de keuken over te brengen.

Maar baron Sevesco hield op met handenwrijven toen hij zijn werkkamer binnentrad, bij het zien van het schouwspel dat zich daar aan zijn blikken voordeed.

James Davis zat, of liever lag zoolang als hij was, met een sigaret tusschen de lippen in zijn schrijfstool, met zijn gelakte schoenen op het blad van het bureau, en maakte met zorg zijn nagels schoon.

Maar de kreet van verontwaardiging en woede smoorde in de keel van Sevesco, toen Davis, nauwelijks het hoofd een weinig opheffend, tot hem sprak:

„Zoo, Gabriël Obregia — ben je daar? Dat komt mij goed gelegen! Wij moeten eens wat met elkander babbelen!”

VIERDE HOOFDSTUK.

WAAROVER GEBABBELD WERD.

Sevesco bleef, onbewegelijk als een beeld, op den drempel staan, met de knop van de deur nog in zijn hand, blijkbaar besluiteloos wat te doen, maar toen trok er een leelijk glimlachje over zijn gelaat. Hij sloot de deur zachtjes achter zich en kwam langzaam binnen, de oogen strak op zijn bediende gericht.

„Wat moet dat beteekenen, Davis?” vroeg hij. „Ben je dronken?”

„Wel, het was voor den nuchtersten van uwe gasten te wenschen, dat hij altijd zoo nuchter was geweest, als ik het nu ben, Obregia!” antwoordde Raffles kalm en nu pas het nagelmesje dichtknippend en in zijn vestzakje stekend.

„Wat wil je daarmee zeggen?” vroeg de ander, terwijl hij opnieuw stilstond.

„O, niets bijzonders! alleen maar, dat een nuchter mensch allicht eens beter naar de speelkaarten kijkt, die hij in handen krijgt — en naar een zekeren spiegel, die vlak tegenover zijnen gastheer is opgehangen, Obregia!”

Een oogenblik was het, alsof de Roemeen zich op Raffles wilde werpen, die nog altijd in dezelfde houding half achterover lag, en hij wist zich slechts met de grootste moeite te bedwingen, toen hij, met zijn fijn zakdoekje zijn voorhoofd bettend, op een schorren toon zei, terwijl hij poogde te lachen:

„Het wordt hoe langer hoe fraaiër en ik

moet werkelijk aannemen dat je stomdronken bent, Davis! anders zou je zulken onzin niet uitkramen! Waarom noem je mij bijvoorbeeld Obregia?"

„Wel, je zult toch wel juist zoo heeten als je broer?" vroeg Raffles, den ander voor het eerst vol en strak aanziende.

Ditmaal was de slag raak, en goed ook!

De man wankelde waar hij stond, liet een geluid hooren, dat veel geleek op het sissen van een slang, en sneller dan de gedachte was hij bij een kleine rooktafel, trok er de lade van open, en nam er de kleine revolver uit, die daar lag, onder eenige papieren verborgen.

Dezelfde leelijke grijs verscheen weer om zijn lippen, toen hij een paar passen op Raffles toetrad, het wapen op diens hoofd gericht, en hernam:

„Nu zullen wij eens zien, mooie mijnheer en wie je dan ook zijn moogt, of je inzichten niet heel spoedig zullen veranderen! Wie ben ik?"

„Wel, zooals ik zei — Gabriël Obregia, de broeder van je chauffeur — je voorletters staan trouwens in je viool, op het achterblad, dicht bij den hals! Dat heb je natuurlijk gedaan opdat je collega's in het bioscoop-orkestje van het Alhambra Theater in Boekarest het werkelijk mooie instrument niet zouden stelen!"

De rechterhand van Obregia begon zoodanig te trillen, dat hij de revolver ternauwernood in de juiste richting kon houden, hij was groenbleek geworden en staarde met uitpuilende oogen naar dien onbeschaamden kerel, die zich zelfs niet verroerd had, niet met zijn wimpers had getrokken, toen hij de revolver op een meter afstand op zijn hoofd gericht zag.

Met moeite bracht hij eruit:

„Ik weet niet waarover je praat!" Je raaskalt!"

„Je weet wel, Gabriël Obregia, dat ik niets anders dan de waarheid zeg!" hernam Raffles bedaard, even zijn houding veranderend om een versche sigaret te kunnen nemen uit het doosje, dat onder het bereik van zijn hand op de schrijftafel stond. „Je moet namelijk weten dat die mooie, oude kist nog andere voorwerpen bevatte, dan alleen een viool! Bovendien zitten er in deze laadjes (Raffles tikte even op het tafelblad) alleraardigste briefjes, die een zonderlingen kijk geven op je baronschap! Och, laat die revolver nu toch met rust — je vermoeit je nutteloos, waarde Gabriël!"

Zijn dollen woede niet langer meester, haalde Gabriël den trekker over.

Het wapen ketste.

Nog eens en nog eens trok hij aan den trekker — toen wierp hij het wapen met een schorren

vloek op den vloer en kruiste de armen over elkaar.

„Ja, dat is altijd het geval met revolvers, die niet geladen zijn!" zeide Raffles lakoniek. „Zie je, ik wist heel goed met wien ik te doen kreeg, en ik heb er de patronen maar bijtijds uitgehaald, terwijl jij je gasten uitliet — voor wie ik het overigens volstrekt niet erg vind, dat zij zijn kaalgeplukt. Ik betreur alleen maar dat ik het niet zelf heb gedaan, maar dat verzuim is natuurlijk gemakkelijk goed te maken. Hoeveel leverde het grapje je zoo-wat op?"

Inplaats van op die vraag te antwoorden keek Obregia om zich heen, half ontzind van woede en bevend over al zijn leden, toch beheerschte hij zich met alle inspanning, ging op eenigen afstand van Raffles langzaam in een clubfauteuil zitten, en begon toen, met de toppen van de vingers tegen elkaar:

„Je zei zooeven dat wij eens moesten babelen, Davis! Welnu, ik stem erin toe. Dus — wie ben je, met welk doel ben je bij mij gekomen en wat wil je van me?"

„Ik merk met genoegen en niet zonder eenige bewondering op, dat uw eerste vraag niet luidt hoe ik al die aardige bijzonderheden te weten ben gekomen!" zeide Raffles, en hij stak zijn sigaret aan. „Wie ik ben — dat moet ik tot mijn leedwezen nog eenigen tijd verzwijgen. In ieder geval alleen maar huisknecht uit liefhebberij en niet uit roeping! Waarom ik bij u in dienst ben gekomen? Het was om u te bestellen, toen ik nog vermoedde, dat gij werkelijk baron en inderdaad zeer rijk waart! En wat ik nu van u wil? Wel, de buit! Ben ik duidelijk genoeg?"

„Duidelijker kan men het niet verlangen!" antwoordde Obregia sarcastisch. „Je zult zeker wel inzien, dat ik dien wensch tot mijn leedwezen onvervuld moet laten! En nu eerst de vraag, die ik zooeven achterwege liet: Hoe weet je dit alles?"

„Ik heb alweer reden tot blijdschap, omdat je niet zoo dom bent geweest, mij te vragen: Waar haal je den nonsens vandaan?" zeide Raffles met een glimlachje. „Dat zou trouwens ons gesprek maar noodeloos gerekt hebben. Kijk als je blijft niet zoo strak naar de telefoon — in een kamer waar ik ben, waarde musicus, met zulke doeleinden, als die ik nu nastreef, werken de telefoons maar hoogst zelden." En Raffles hief de afgesneden draad op en liet hem even heen en weer schommelen.

Toen vervolgde hij, terwijl de ander zich op de lippen beet:

„Je bent eergisteren vrij lang van huis geweest, Obregia, met je zoogenaamden chauffeur, en dat was heel onverstandig, want ik

ben vreeselijk nieuwsgierig uitgevallen en kan maar zelden de lust bedwingen, in laden en kasten te snuffelen. Ik heb die arme Josephine een beetje opium door haar middagslokje geroerd, en de brave ziel sliep, zooals zij zeker nog nooit heeft geslapen! Nu wist ik door een vorig onderzoek al, dat je heelemaal geen baron was, uit eenige brieven, die bepaald aan jou gericht geweest moesten zijn, onder meer van een vriendinnetje uit Boekarest, dat een schamel loon als operettekoriste weet aan te vullen met... verdiensten van anderen aard. Ik ga dit met stilzwijgen voorbij, want het raakt mij niet. Het onderzoek van eergisteren bevestigde dit alles niet alleen, maar het leverde mij nog andere bewijzen, die ik vond onder het fluweel op den bodem van je vioolkist! Daarin was onder meer een familiepas, ten name van Gabriël en Adolphe Obregia, met jullie portretten er nota bene ingeplakt! Hoe iemand in jouw positie, ter wille van een paar onnoozele Lei en uit slecht begrepen zuinigheid een familiepas kon nemen, dat is mij een raadsel! Maar voor het overige is het mij bekend dat zelfs de slimste schavuiten wel eens zulke vergissingen begaan!"

Raffles deed een trekje aan zijn sigaret en daarvan maakte Obregia gebruik om te zeggen:

„Dat is niets strafbaars. Iedereen leeft wel eens onder een anderen naam!"

„Maar wie denkt er aan, je dat te verwijten," riep Raffles verontwaardigd uit. „Daaraan denk ik geen seconde! Maar het is geheel iets anders, onder een pseudoniem te leven, dan van dat pseudoniem misbruik te maken, teneinde een rijk goudvischje aan den haak te slaan! Foei, Gabriël, hoe ordinair en kleingeestig! Ik moet mij over je schamen! Je bent een goed violist geweest — dat hebben mijn telegrafische informaties, die zich naar Boekarest, Londen en Amsterdam uitstrekten, mij bewezen. Je hadt een zeer fraai instrument, en je hadt dus altijd behoorlijk je brood kunnen verdienen, maar genotzucht heeft je beetgekrepen — je hebt een groote rol in de wereld willen spelen, je wilde snel rijk worden en dat verlangen heeft je nu deze leelijke poets gebakken. Heb je het geld daar in je binnenzak?"

„Het geld zit in mijn binnenzak," antwoordde Obregia, langzaam, „maar je hebt het nog niet in je bezit, bedrieger!"

„Nog niet, maar voor die pendule daar drie uur slaat, zal ik het hebben Obregia," hernam Raffles rustig. „Ik heb dus nog twaalf minuten om ter zake te komen. Toen ik die papieren gevonden had, wist ik natuurlijk waaraan ik mij te houden had. Ik moet je ook nog zeggen dat ik jou en je broer een paar avonden

geleden heftig heb hooren twisten. Waarover jullie het hadden heb ik niet kunnen verstaan — maar nu begin ik te gelooven, dat jullie geldnood wel het onderwerp van die ruzie zal zijn geweest! Maar gisteren hebben jullie nog eens met elkaar gesproken — heel zachtjes weliswaar, omdat ik toen een paar vertrekken verder aan het werk was — maar desondanks heb ik alles kunnen verstaan, want ik had je aanwezigheid benut, om hier en daar een klein electrisch draadje zoo goed als onzichtbaar langs het plafond te leiden, aan het eene einde voorzien van een microfoon, aan het andere van een hoorn, die ik er ieder oogenblik heel gemakkelijk aan vast kon maken. Was dat niet slim?"

„Ik erken dat het heel goed gevonden was," zeide Obregia tusschen de tanden. „O, dat ik jou geen oogenblik gewantrouwd heb!"

„Ik dank je voor dat compliment, amice Gabriël!" zeide Raffles met een kleine buiging. „Als ik niet eens een rol van een goeden huisknecht kon spelen, dan zou ik geen knip voor de neus waard zijn! Hoe laat is het? Ik zie het al — ik heb nog zeven minuten. Drie daarvan zullen voldoende zijn om je de rest te vertellen. Jij en je broer spraken over dezen avond, over kaarten, spiegels en getrucceerde roulettes, die door middel van electriciteit door den croupier, — dat was jij in vele gevallen — door een enkelen druk op een uiterst fijn stiftje, andere getallen kunnen aanwijzen, dan zij behoorden te doen! Ik heb je natuurlijk kalm je gang laten gaan, want ik bekommer mij al bitter weinig om de jeugdige en oude ezels, die er een sport van maken, het geld dat door hun vaders en grootvaders verdiend werd, met volle handen uit het raam te werpen."

„Wat verwijt je mij dan?" riep de ander op woesten toon!

„Niets, volstrekt niets, Gabriël, of althans niets anders, dan dat je mijn concurrent bent, en bovendien met heel leelijke middelen werkt! Je maakt van je uiterlijke aantrekkelijkheden misbruik, het hart — maar vooral de beurs in te palmen van een mooi jong meisje, dat diep in haar onnoozel hartje, veel meer neiging gevoelt voor een ander, die haar oprecht lief heeft."

„En die haar zeker zonder een cent zou nemen!" zeide Obregia honend.

„Ja, daar ben ik vast van overtuigd — al klinkt het vreemd in deze tijden!" antwoordde Raffles rustig. „Nog één minuut, dan ben ik klaar. Ik heb je dus je gang laten gaan, alles wetende, omdat het mij heel wat moeite zou besparen — maar je moet wel inzien, dat ik zulke dingen wel belangwekkend vind, maar

er ook gaarne voordeel uit trek! En nu is mijn verhaal ten einde, Gabriël Obregia en zal ik je moeten verzoeken, den inhoud van je zakken maar eens spoedig te ledigen. Het moet wel bijna 40.000 goudfrancs zijn. Lieve hemel, in lang heb ik zulk een goeden slag niet geslagen, letterlijk met de armen over elkander gekruist. Hola, waar trek je daar aan?"

Gabriël Obregia liet een schel lachje hooren, en zeide:

„Dat zul je aanstonds wel zien, en niet tot je voordeel!"

Bijna op hetzelfde oogenblik ging de deur naar de rookkamer open, en Adolphe, de broeder van den bedrieger, die zoo goed zijn rol had gespeeld om het bedrog des te beter te doen slagen, trad binnen.

„Het wordt tijd dat je komt!" zeide Gabriël grimmig, „je had mij menigen zweetdruppel kunnen besparen. Die kerel daar is een indringer, heelemaal geen bediende, en weet alles van ons plannetje af. Hij eischt den buit op van vanavond — en hij denkt dat ik zoo gek zal zijn hem dien af te staan! Wij zijn met ons beiden, Josephine is naar huis — en ik vraag je, wat wij met hem zullen doen?"

Het gelaat van Adolphe vertrok krampachtig en in zijn oogen kwam een gevaarlijk licht.

„Als die kerel een bedrieger is, zooals je zegt, Gabriël en alles weet — dan heeft hij juist lang genoeg geleefd!" zeide hij toen met een lage stem. „De Seine is hier vlak bij — aangepakt!"

Hij had een stap achterwaarts gedaan, en greep met een bliksemsnelle beweging, een breede, vlijmscherpe zware sabel van het wapenrek.

Het was een van die zwaarden, zooals de Abessiniërs ze sedert onheuglijke tijden gebruikten en die voor gebruik met twee handen zijn geschikt.

Maar hij zou het wapen niet gebruiken.

De portière voor de deur, die naar de eetkamer voerde, werd opzij gerukt, de oude Josephine trad te voorschijn en het volgende oogenblik scheen er een soort van natuurgeweld door de kamer te razen.

Want Josephine greep Adolphe om het middel en kwakte hem als een veertje in een hoek van het vertrek, juist toen Gabriël was opgevlogen om zich op Raffles te werpen.

Op hetzelfde oogenblik opende zich de boekenkast, en de oude hulpbediende trad er uit en hield Gabriël met zijn revolver in bedwang.

Adolphe kwam kreunend een weinig over-eind, de oogen met bloed belooopen, en een hand in de zijde gesteund, maar hij zocht

vruchteloos naar zijn zwaard, want dat was hem ontvallen in de soort van luchtreis, die hij zooeven gemaakt had.

Gabriël liet zich weder in zijn stoel neervallen, volkomen verrast door hetgeen er geschied was, en keek met glazige oogen van Josephine, die daar met de zware armen in haar zijde gesteund stond en van haar naar den hulpbediende.

Maar Raffles trad bedaard op hem toe, doorzocht zonder zich te overhaasten al zijn zakken, en haalde er de dikke pakken bankbiljetten en handen vol goudgeld uit.

„Drie uur!" zeide hij lakoniek, toen hij gereed was. „En nu zul je wel overtuigd zijn, Gabriël Obregia dat John Raffles niet met zich laat spotten, en ook een man van de klok is!"

Bij het hooren van den gevreesden naam liep er een huivering over het gelaat van de beide schelmen, en het was alsof zij ineenkrompen, toen zij schichtig naar den man opkeken, die daar nu middenin de kamer stond, met een ernstige uitdrukking op zijn krachtig geteekend gelaat.

„Deze twee mannen zijn mijn vrienden!" vervolgde Raffles zonder stemverheffing. „Ja, Josephine is sedert een uur heel wat zwaarder geworden zooals jullie ziet, en de hulpbediende doet in het dagelijksche leven heel iets anders. En luister nu goed naar hetgeen ik je zal zeggen Gabriël Obregia."

Raffles trad dicht voor den Roemeenschen avonturier, die met wezenlooze oogen voor zich uitzag, en vervolgde op scherp toon:

„Wij hebben nu met elkander afgedaan — en als je het niet zonder een huisknecht kunt stellen, dan zul je naar een anderen moeten uitzien, want James Davis verlaat in ieder geval het tooneel, en ruimt zijn plaats voor een ander in. Zijn taak is geëindigd. Maar, Obregia — daarom verlies ik je nog niet uit het oog! En ik waarschuw je — daag mij niet uit, tart mijn woede niet, want het zou je slecht vergaan. Moet ik nog duidelijker zijn? Je verlaat Parijs, zoo spoedig mogelijk, en wanneer je dat onmogelijk is, dan wend je in ieder geval geen pogingen meer aan Leontine Poirot tot je vrouw te maken!"

„En — als ze mij eens inderdaad lief had!" kwam het moeilijk over de lippen van den vernederden gauwdief.

„Zooiets komt me onmogelijk voor!" antwoordde Raffles kortaf. „Maar wanneer dat werkelijk het geval was, — wie weet — als jij een man was die zijn leven zou kunnen verbeteren! Maar daar kan ik niet aan gelooven! En hoe het ook zij — je laat haar een proeftijd van een half jaar, en binnen dien tijd

onderneem je niets, of ik maak je bekend, ik nagel je aan de schandpaal, en ik waarschuw haren vader! En nu zul je zien, dat je met iemand te doen hebt, die iedereen een eerlijke kans wil laten! Je hebt vannacht bijna veertig duizend goudfrancs met valsch spel gestolen — de erbarmelijkste manier die ik ken. Toch wil ik je nog vijfduizend goudfrancs geven, laten wij zeggen uit mijn eigen zak. Dat staat dus ongeveer gelijk met 100.000 franc, gerekend naar buitenlandsche beurswaarde! Een aanzienlijk bedrag dus. Zendt onder een of ander voorwendsel deze meubelen weer terug, doe hetzelfde met je dure auto's, zeg de huur van dit huis op, die je immers toch niet kunt betalen — en tracht een eerlijk man te worden!”

„En dat moet mij worden gezegd door een John Raffles!” zeide Gabriël schamper. „De

meester der inbrekers houdt boetpredikaties!”

Slechts heel even fronsten zich de wenkbrauwen van Raffles en toen zeide hij glimlachend:

„Je kent mij niet, Gabriël — en daarom neem ik je die woorden volstrekt niet kwalijk. Het is nu geen boetpredikatie — het is veeleer een goede, en goed bedoelde raad. Met 5000 francs in goud kan men tegenwoordig heel wat beginnen. Neem je beroep weer op, vat je uitstekende viool ter hand en laat je onzinnige droomen van rijkdom en weelde varen, want neem dat maar van mij aan — de mensch kan evengoed gelukkig zijn in een Fordje van 5 P.K. als in een Mercedes van 80 — en alles welbeschouwd heeft hij niet eens een Fordje nodig!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

BARON SEVESCO WIL NIET DUELLEEREN.

De zaken namen een gansch ander verloop dan Raffles verwacht had.

Mijnheer Gabriël Obregia bleek van het hout te zijn, waarvan men de brutale gauwdieven snijdt.

Want wel verre van het tooneel te verdwijnen, was hij blijkbaar voornemens alles op één kaart te zetten en aan te sturen op het doel dat hij zich gesteld had — de verovering van Léontine Poirot. De 100.000 francs, die Raffles hem geschonken had, schenen hem te hebben gediend, om hier en daar gaten te dichten, en de ongeduldigste schuldeischers althans voorloopig tot zwijgen te brengen.

Hij bleef in hetzelfde fraaie huis wonen, maar alleen de chauffeur scheen spoorloos te zijn verdwenen. Mijnheer de baron reed nu meestal alleen, en stuurde met vaste hand de fraaie tweezitter door het Parijsche straatgewoel alsof er geen vuiltje aan de lucht was.

En al spoedig begrepen Raffles en Brand, bij wie zich nu ook de trouwe Henderson was komen voegen, die op zulk 'n treffende wijze de rol van de oude Josephine had overgenomen, dat Obregia misschien wel de wijste partij had gekozen — van zijn standpunt beschouwd tenminste!

Natuurlijk zou hij er wel voor gezorgd hebben, dat er van de valsche speelkaarten en van de getrucqueerde roulette geen spoor

meer viel te ontdekken.

En de twee personen die het zouden kunnen bewijzen, of liever gezegd, die zouden getuigen dat zij het valschspelen hadden gezien, waren twee personen, die zich nog wel eens zouden bedenken, alvorens zij die getuigenis voor de rechtbank zouden durven herhalen! Natuurlijk moest hij erop rekenen, dat Raffles, nu hij zijn woord niet hield, Maxime Poirot zou waarschuwen — maar die waarschuwing zou bezwaarlijk anders dan anoniem kunnen plaatsvinden — en welk verlicht man hecht er nu eenige waarde aan zulke anonieme aanklachten! Want de papieren zouden natuurlijk plotseling onvindbaar zijn geworden, en liever dan zelf te Boekarest een onderzoek in te stellen, zou de automobielenfabrikant gelooven aan de schandelijke verdachtmakingen van een jaloerschen medeminnaar — of aan een infame grap! Want men vergete niet, dat Gabriël Obregia niet de eerste de beste was, en zijn rol van baron op een waarlijk verbluffende wijze speelde. Hij had zeer aangename manieren, was hoffelijk jegens de dames, wist onderhoudend te verhalen van verre reizen, sprak verscheidene talen, gedroeg zich correct in alle salons, en was steeds onberispelijk gekleed, elegant, maar niet fatterig.

Daar tegenover moest Raffles zich steeds

in de duisternis houden, en zelfs ingeval hij persoonlijk Poirot ging waarschuwen, onder een of andere vermomming, zou deze moeilijk aan iets anders kunnen denken dan aan laster, daar alles voor den baron sprak — en letterlijk niets tegen hem!

Het was immers te dwaas, dat er bijna dertig jongelui dien avond bij hem hadden gespeeld en dat geen hunner iets van dat valsche spel zou hebben ontdekt. Het was best mogelijk dat hij dien avond 40.000 francs met spelen had verdiend, dat was wel meer gebeurd. Het geluk behoefde slechts aan zijn zijde te hebben gestaan, en daarmee was alles verklaard!

En wat de schuldeischers aangaat — die hebben een zeer fijnen neus. En die neus had hen gewaarschuwd, dat mijnheer de baron wel eens veel kans zou kunnen hebben, over weinige maanden in de voornaamste dagbladen vermeld te worden als de aanstaande echtgenoot van mejuffrouw Poirot! Dan zou hij zeer rijk worden — en de leveranciers hadden er dus alle belang bij, zolang mogelijk geduld te oefenen.

Zeker, het was een spelletje, dat binnen weinige dagen als een kaartenhuis ineen kon storten, maar Obregia speelde het, en het moet getuigd worden, dat hij dat met veel bravoure deed.

En dat was niet zoo verwonderlijk, want hij had eigenlijk niets te verliezen, het ging voor hem er op of er onder!

Raffles en Brand spraken hierover, terwijl zij gezeten waren op het terras van de Tuilleries.

Het was een van die dagen, die zoete beloften inhouden voor de tijd die komen gaat, met overal uitbottende heesters, een zoel briesje en luchtige damestoiletjes. Op verren afstand speelden kinderen onder de hoede van hunne Engelsche nurses, en Raffles en Brand konden dus ongestoord spreken.

Nadat de Gentleman-dief aandachtig om zich heen had gezien, teneinde zich te vergewissen dat niemand kon luisteren die toevalig Engelsch verstond, begon hij:

„Je hebt dus het huis van Poirot goed in het oog gehouden?”

„Afwisselend hebben Henderson en ik er de wacht bij gehouden.”

„En — onze man?”

„Hij is er gisteren tweemaal geweest! Den eersten keer was het waarschijnlijk voor zaken, om elf uur in den morgen, want hij kwam een paar minuten later alweer naar buiten. Men had hem toen zeker naar de fabriek verwezen, waar Poirot zich natuurlijk den heelen

dag bevindt. Maar den tweeden keer was het des avonds!”

„Noodlottig teeken!” bromde Raffles mismoedig. „Een ochtendbezoek, als het de dochter des huizes geldt en langer dan een half uur duurt, is ook heel gevaarlijk — maar een avondvisite beduidt juist die soort van dingen, die ik tot iederen prijs wil voorkomen! Ik heb eens naar Gaston Larue geïnformeerd — en van alle kanten ontvang ik niet anders dan de gunstigste inlichtingen! Hij is ijverig, goedhartig, een liefhebbend zoon voor zijn oude moeder, die hij aanbidt — wat altijd een bijzonder goed teeken is — en hij heeft een zeer goede toekomst voor zich. Wat zijn wegen aangaat — de bijzonderheden worden natuurlijk geheim gehouden, maar hijzelf schijnt er vol vertrouwen op te rekenen dat hij zal winnen!”

Een oogenblik zwegen de beide vrienden, ieder in zijn eigen gedachten verzonken, en toen hernam Brand weder:

„Toch vrees ik dat zijn kansen niet zeer goed staan! Er valt niet aan te twifelen of het meisje mag hem graag lijden — maar hij heeft nu eenmaal niet het brillante, het inpalmende van een „baron Sevesco”!”

„Als ik werkelijk overtuigd was dat zij dien kerel prefereert, alleen omdat zijn haar wat meer glimt, en omdat hij met veel zwier een monocle weet te dragen — dan geloof ik waarschijnlijk dat ik hem zijn gang maar liet gaan!” bromde Raffles. „Maar dat geloof ik juist niet! Het is een echte Parisienne en nog erg achterlijk vergeleken bij onze meisjes, die doen wat zij verkiezen! Laten wij toch nooit uit het oog verliezen, dat wij rekening moeten houden met den landaard! In de meeste Fransche families, bijna in alle standen, maar vooral in de hoogste kringen, van gewonen en geldadel, worden de huwelijken nog steeds beklonken tusschen de ouders — en niet tusschen de jongelui. Hoe dikwijls komt het niet voor, dat de voor elkander bestemde jongelieden elkander pas weinige maanden voor het huwelijk leeren kennen! En hoe weinig krijgen zij dan nog de gelegenheid, door onderlingen omgang die kennismaking te verdiepen! En daarom wil ik het meisje niet al te hard vallen — vooral omdat ik ook van haar veel goeds heb vernomen.”

„Ik ben nog niet klaar met mijn rapport, Edward! Vanmorgen heeft Léontine met den jongen ingenieur een wandelritje gemaakt!”

„A la bonne heure!” riep Raffles uit, en zijn oogen schitterden. „Een ochtendrit is de aanhef van een romantisch tijdperk! Dan is hij haar ook lang niet onverschillig, want zulke ritten worden door de Fransche meis-

jes slechts aan zeer intieme vrienden toegestaan! Het is een soort van graadmeter voor hunne onderlinge betrekkingen. Nu, als monsieur le baron dat hoort, dan zal hij vuur en vlam spuwen! Heb je nog meer?"

„Ja, ik geloof dat het mooiste nog komt! Ik heb namelijk een uitnoodiging voor vanavond, om ten huize van Poirot te komen! Ik heb mij voorgedaan als de vertegenwoordiger van een Amerikaansche firma, die hem voordeelige aanbiedingen kon doen voor de levering van enkele onderdeelen, die men daarginds goedkoop kan vervaardigen dan hier!"

„Prachtig! Dan moet je je ooren maar eens wijd open zetten en goed toeluisteren! Wie weet verneem je wel dingen, die voor ons van belang zijn! Is het je bekend of Larue er ook komt?"

„Ik heb gezegd dat zijn aanwezigheid bij ons gesprek onmisbaar was!" antwoordde Brand, met een guitig lachje.

„Dat heb je knap gedaan, en ik maak je mijn compliment! Bericht mij onmiddellijk wat je hebt kunnen ontdekken, en hoe de toestand daarginds is, dan zal ik op je wachten in het Café de la Paix. Maak het niet al te laat. Het is een aardige gewoonte van de Fransche zakenlieden, om zulke dingen als het ware „en famille" af te doen — en het doet mij werkelijk een weinig leed, dat ik den ouden Poirot aldus een råd voor de oogen moet draaien. Schade lijdt hij er echter niet bij of het moest denkbeeldige schade zijn, en dat troost mij een weinig."

Nog een oogenblik spraken de beide vrienden over de zaak, die zoozeer hun aandacht gevangen hield, en daarop namen zij weder afscheid, opdat Brand spoedig alles zou kunnen voorbereiden voor de rol, die hij te spelen kreeg.

En juist op den afgesproken tijd begaf Brand zich, voortreffelijk vermomd, naar het prachtige huis van Maxime Poirot.

De deur werd voor hem geopend door een hooghartigen maître d'hotel, in rok gekleed, die hem aanstonds, nadat Brand den verzonnen naam had opgegeven, naar het werkvertrek van den schatrijken automobielfabrikant bracht, die hem daar reeds ontving, als het ware geharnast en gewapend, en bereid, den strijd aan te binden met dezen handelman en te pogen, zooveel mogelijk voordeelen te bereiken.

En het moet gezegd worden, dat de gewaande leverancier van onderdeelen, die het Fransch jammerlijk radbraakte, het hem daarbij niet al te moeilijk maakte, al merkte Poirot zelf daar niets van.

In de meening dat hij den ander voor den

gek hield, werd Poirot zelf voor het lapje gehouden, maar dat zou hij natuurlijk pas veel later merken, op den dag dat hij zich telegrafisch in verbinding stelde met de fabriek te Philadelphia, waarvan Mr. Hollyman, die nu tegenover hem zat, een vertegenwoordiger heette te zijn. Maar het gevolg was dat hij in een uitstekend humeur geraakte, den gewaanden Yankee een sigaar aanbod, en hem vervolgens uitnoodigde, de gesloten overeenkomst in den familiekring met een glas wijn te bezegelen.

Maar Brand had volstrekt geen haast, ofschoon hij de uitnoodiging onmiddellijk aannam.

Hij beet met een ruwen ruk de punt van de dure sigaar, wierp zich achterover in zijn stoel, en vroeg lakoniek:

„U heeft een mooie dochter nietwaar?"

Poirot, niet gewend aan Amerikaansche manieren, keek Mr. Hollyman een oogenblik met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en antwoordde toen glimlachend:

„Ik geloof te mogen zeggen dat Léontine er niet al te kwaad uit ziet!"

„Trouwt zeker gauw?" vroeg de gewaande Amerikaan lakoniek.

„Dat is te zeggen — —" begon de automobielfabrikant verbluft. „Zoo'n haast heeft het niet!"

„Laat u haar haar eigen keus volgen?" ging de bezoeker met de grootste bedaardheid voort.

„Voor zooverre hare keuze strookt met mijn inzichten — zeker!" antwoordde Poirot, thans een weinig koel en uit de hoogte.

„Verkeerde gewoonte!" merkte Brand langs zijn neus op. „Beter om de meisjes hun gang maar te laten gaan. Meestal loopt het toch mis, tegenwoordig, maar dan dragen de ouders tenminste niet de verantwoording. Men mompelt iets op de club, waar ik ben gepresenteerd — een zekere Gaston Larue zou kansen hebben! Ingenieur in uw dienst. Knappe kop. Laat een wagen van zijn eigen vinding meeloopen in den wedstrijd om den Gouden Bocaal. Is dat zoo?"

Poirot keek den ander bijna ontzet aan.

Hij had veel gehoord van de onbeschaamdheid en het flegma der Amerikanen, maar dit overtrof toch alles wat hij zich op dat gebied had kunnen voorstellen!

Deze man was hem wildvreemd, bezocht hem voor zaken, en sprak hem binnen tien minuten over dingen, die een Franschman slechts met den uitersten schroom aanroert.

Maar de blauwe, onderzoekende oogen bleven onverstoorbaar op zijn gelaat gericht, en daarom antwoordde hij, nog altijd een weinig afgemeten:

„Larue is inderdaad een zeer kundig man — maar zonder eigen kapitaal. Wint zijn wagen — dan spreekt het vanzelf, dat zijn kansen — ook ten opzichte van mijn dochter — aanmerkelijk stijgen.”

„Dat wil zeggen dat te Parijs de kansen van een mooi jong meisje op geluk omgekeerd evenredig zijn aan den cylinderinhoud van de auto's, die er hier rondloopen!” hernam Brand met een glimlachje. „Nu, het is een inzicht als ieder ander — en ik moet erkennen dat het bij ons menigmaal juist zoo gaat! Kapers op de kust?”

De vraag kwam zoo onverwacht en kwam er zoo grappig uit, dat Poirot ondanks zichzelf moest lachen, toen hij ten antwoord gaf:

„Gij zult wel begrijpen, waarde heer Hollyman, dat meisjes als mijn dochter niet onopgemerkt voorbij kunnen gaan! Maar laten wij nu naar mijn vrouw gaan — het zal haar en Léontine zeker aangenaam zijn kennis met u te maken!”

Brand maakte een buiging, stond op, klemde zijn sigaar nog wat vaster tusschen zijn witte tanden, en volgde met zware stappen den eleganten Parijzenaar die zich ondanks zijn vijf en vijftig jaren vlug als een jongeling bewoog, en stond een oogenblik later tegenover mevrouw Poirot, een klein dametje met bijna spierwit haar en een fijn gezicht, en Léontine, een mooie brunette met lachende donkerblauwe oogen.

Maar tevens was in het vertrek aanwezig Larue, die zooeven gekomen was, en thans haastig zijn verontschuldiging kwam aanbieden, dat hij niet bij het zakengesprek aanwezig had kunnen zijn, daar hij onvoorziens was opgehouden in de fabriek, juist toen hij wilde vertrekken. Een jongeman, van een sportblad, had een vrij langdurig onderhoud met hem gehad over zijn wagen, en hij had hem de plannen getoond, voor zoover die niet geheim behoeften worden gehouden.

„Onvoorzichtig!” liet de krassende stem van den Amerikaan zich hooren. „Neem mij niet kwalijk, jongeman, maar men praat niet met verslaggevers over zulke zaken voor zij achter den rug zijn. Als uw nieuwe motor goed is — dan zit er een fortuin in! Hebt gij alles goed weggesloten?”

Er vertoonde zich een trek van onrust op het knappe gelaat van den jongen ingenieur, maar toen glimlachte hij, en antwoordde:

„Op de fabriek bewaar ik alleen die schets-teekeningen, die van geen beteekenis zijn — de rest is goed opgeborgen in een kleine brandkast in mijn huis!”

„Van welk blad was die correspondent?”

„Van „L'Auto”,” antwoordde Larue, een

weinig verbaasd door dit aandringen van den vreemdeling.

„Mag ik weten waaruit de nieuwigheid bestaat?” ging Brand onverstoorbaar voort.

„Natuurlijk, dat is geen geheim, mijnheer!” antwoordde Larue en zijn gelaat glansde van uitvinderstrots. „Ik ben erin geslaagd, een motor te ontwerpen van slechts vier cylinders die echter gemakkelijk 100 P.K. kan ontwikkelen, die evenwel lichter is dan een tweecylinder, en die bovendien schuiven heeft, ongeveer als een stommachine, inplaats van de u bekende kleppen die voortdurend aan slijtage onderhevig zijn en menigmaal moeten worden bijgeslepen. Ten overvloede is het benzineverbruik buitengewoon laag.”

Brand keek een oogenblikje, zachtjes fluitend, van den fabrikant naar den ingenieur, en zeide toen heel rustig:

„Als het bij den wedstrijd inderdaad blijkt dat uw motor goed is, mijnheer Larue — dan garandeer ik u, dat zij door een van mijn vrienden gekocht wordt voor een millioen dollar — en u krijgt een aandeel in de winst.”

„Een schitterend aanbod!” zeide een schelle stem.

Allen keken naar de deur, en zagen baron Sevesco, die zooeven was binnengetreten, op zachten toon even gefluisterd had met de vrouw des huizes die hem ontving, en het laatste gehoord had.

De drie mannen in den donkeren kamerhoek keken den Roemeen een oogenblik zwijgend aan, en toen zeide Larue met gefronst voorhoofd:

„En toch weet ik niet of ik dat voorstel zou aannemen, baron! Het spreekt immers vanzelf dat ik mijn uitvinding veel liever in mijn eigen land geplaatst weet.”

„Dat is heel mooi van je, Larue!” zeide Maxime Poirot kortaf. „Maar zoover zijn we nog niet. Eerst de wedstrijd, — en dan de beslissing. Win je dien — wie weet.”

En er ging een haastige blik uit zijn zwarte oogen naar zijn dochter, die zooeven met een vriendelijk lachje Sevesco de hand had toegestoken, welke hij kuste.

En Brand bemerkte duidelijk, hoe de lippen van Larue even trilden, en zijn vuisten zich woedend balden op het zien van die familiariteit.

De drie heeren waren naar het midden van de zeer groote kamer gekomen, en Poirot zeide, op Brand wijzend, en tot Sevesco gericht:

„Laat mij u mogen voorstellen aan mijnheer Hollyman uit Philadelphia, vertegenwoordiger van een groote fabriek van accessoires!”

De heeren bogen tamelijk koel voor elkander, juist toen er nog enkele intieme vrienden

den van het gezin binnentraden, en een oogenblik daarna was een gezelschap van tien of elf personen in de fraaie, gezellige, weelderig ingerichte salon bijeen.

Léontine zorgde met hare moeder zelve voor de bediening der bezoekers, schonk thee, presenteerde port, en Brand had reeds opgemerkt, dat zij enkele verstolen woorden had gewisseld met Larue. Eenmaal meende hij zelfs duidelijk te hebben gezien, hoe het meisje in het voorbijgaan met opzet haar handje liet afhangen langs haar zijde, dat de jonge ingenieur dadelijk vastgreep en vluchtig streelde.

De Yankee sprak zelf weinig, maar hij lette des te beter op. De salon grensde aan een andere vrij groote kamer, waar slechts een enkel lampje brandde, en waar de vrouw des huizes zich overdag gewoonlijk ophield. Reeds was Léontine daar enkele malen binnengegaan, eenmaal om een schaal met sandwiches te halen, en nu ging zij er weder binnen, om op verzoek van haar moeder een groote portefeuille met zelfgemaakte reisopnamen te zoeken, ten einde die aan een ouden, nogal brommigen, gepensionneerden generaal te laten zien, wiens petekind zij was.

En bijna onmiddellijk was baron Sevesco opgestaan, en riep vroolijk:

„Gij moet mij toestaan, u bij het zoeken behulpzaam te zijn, mademoiselle!”

Papa en mama Poirot wierpen elkander een verstolen blik toe, die boekdeelen sprak, de oude generaal liet een verdacht kuchje hooren, maar Brand zag Larue verbleeken.

En hij zag ook, hoe de jongeman, door jaloezie gefolterd, tersluiks opstond, en zich een plaatsje koos, dicht bij de tusschendeur, zoodanig, dat hij, zelf ten halve verborgen door een portière, kon waarnemen wat er in de zijkamer voorviel.

En toen zag Brand, zonder dat iemand er ook maar het flauwste vermoeden van had, hoe Larue haastig zijn blikken door den salon liet gaan, en met twee stappen in de zijkamer stond.

Er werd op dat oogenblik druk gewhist, en Larue had zoo zacht en zoo snel geloopt, dat niemand iets van zijn verdwijning had gemerkt.

Maar Brand whistte niet!

Die had heel andere dingen te doen.

Hij was op zijn beurt opgestaan, en drentelde schijnbaar nieuwsgierig naar de schilderijen kijkend, naar dezelfde verbindingsdeur, totdat hij een blik kon werpen in het aangrenzende vertrek.

En al was het er schemer-achtig, hij kon toch heel duidelijk de beide mannen met bleke gezichten tegenover elkander zien staan

— terwijl Léontine zeer verschrikt met de kleine handen op de borst gedrukt, terzijde stond.

En voor hij iets had kunnen doen om het te beletten, had Sevesco zijn hand opgelicht, om den ingenieur in het gelaat te slaan.

Maar Larue had bliksemsnel die slaande hand gegrepen, slingerde haar van zich af, en zeide op gedempten toon, opdat men hem in den aangrenzenden salon niet zou kunnen verstaan:

„Het is zoo even goed alsof gij mij geslagen had, baron! Gij weet zeker wat dit in Frankrijk te beduiden heeft!”

Wat hij nu nog zeide werd zoo zacht gezegd, dat ook Brand het niet kon verstaan, maar de beteekenis was maar al te duidelijk.

En al had hij zelfs die beteekenis niet begrepen, dan had de Roemeen er wel voor gezorgd, hem die aan het verstand te brengen, want hij zeide nu met een schelle driftstem, die hij ternauwernood kon dempen:

„Uw getuigen ontvangen? Ben je gek geworden, man? Denk je dat een man van mijn stand duelleert met — een proleet?”

Brand achtte het oogenblik gekomen, om aan het kleine spel deel te nemen.

Hij wandelde doodkalm naar binnen, met zijn handen in de zakken van zijn slecht zittende pantalon, de dure sigaar tusschen zijn lippen geklemd, terwijl de drie daarbinnen hem verbaasd, verschrikt, of toornig aanzagen, liep regelrecht op Sevesco toe, en zeide, zonder den sigaar uit zijn mond te nemen:

„Als het nu op vechten aankomt, mijnheer — laat u dan vooral niet weerhouden door wat gij uw stand noemt! Ik weet niet waarom gij dezen heer een proleet noemt — maar dat schijnt een erg groot scheldwoord te moeten voorstellen in uw eigen land! Wat u betreft, mijnheer Larue — geloof gerust dat ik de waarheid zeg als ik u verzeker, dat gij dezen heer een buitengewoon groote eer bewijst, als gij hem als een konijntje aan uw degen rijgt! Het is dus juist omgekeerd!”

Sevesco was verbleekt, deed een stap achteruit, keek den Yankee doorborend aan, haalde toen de schouders op en zeide tusschen de tanden:

„Ik beschouw de zaak hiermede als afgedaan — ik denk er niet aan, te duelleeren met iemand die niet van adel is! En wat u betreft, mademoiselle Léontine, als ik u soms mocht hebben verschrikt, dan bied ik u nederig mijn verontschuldiging aan.”

En met deze woorden trad hij den salon weer binnen, waar men van het geheele voorval niets bemerkt had, hoogstens een weinig verwonderd was over het lange zoeken naar de kieken!

ZESDE HOOFDSTUK.

DE MACHINE-TEKENINGEN.

Brand bleef dus een kort oogenblik met de beide jongelieden alleen, en keek glimlachend van den opgewonden Larue, naar het verlegen, verschrikte meisje.

Toen legde hij langzaam zijn hand op den schouder van den ingenieur, en fluisterde op gedempten toon:

„Wat ik zooeven zeide, mijnheer Larue, is de volle waarheid. Niet hij staat boven u door wat dan ook, maar gij zoudt hem eeren, veel meer dan hij verdient, door den degen met hem te kruisen! Ik geloof trouwens niet, dat onze vriend Sevesco zulk een scherp ding kan vasthouden! Hij kan beter omgaan met zijn viool!”

„Met zijn viool?” herhaalde Larue langzaam, terwijl hij Brand ongeloovig en wantrouwig aanzag.

„Zooals ik zeg, mijnheer Larue!”

„Mejuffrouw Léontine, ik bega waarschijnlijk een groote onbeleefdheid, maar dat moet gij eenen lompen Yankee maar vergeven! Ik zou u vriendelijk verlof willen vragen, een paar woorden met mijnheer Larue alleen te wisselen — ik geloof dat dit de portefeuille met de mooie opnamen is — breng ze maar spoedig naar binnen!”

In de grootste verbazing staarde het mooie jonge meisje den gewaanden Amerikaan aan, maar hij wierp haar zulk een zonderlingen, dwingend blik toe, dat zij zwijgend gehoorzaamde, de portefeuille opnam, met een hoog roode kleur even den arm van den ingenieur aanraakte — toen haastig wegsnelde, als had zij iets dwaas verricht.

En nauwelijks waren de beide mannen alleen of Larue vroeg haastig, ten prooi aan de grootste verbazing:

„Wat moet dat alles beteekenen, mijnheer? Wat kunt gij mij omtrent dien man te zeggen hebben — die mij mijn levensgeluk wil ont-rooven?”

„Alleen maar, dat hij niet degeen is, waarvoor hij zich uitgeeft, mijnheer Larue!”, antwoordde Brand rustig. „Ik sprak van zijn viool — en daartoe had ik het recht, want hij is jarenlang eerste violist geweest in een bioscoop-theater van Boekarest. Hij is evenmin baron als ik het ben!”

Slechts met moeite smoorde Larue een kreet van verbazing en ongeloof.

Toen bracht hij er hakkend uit:

„Is het waar wat gij daar zegt, mijnheer?”

„Volkomen waar.”

„Maar hoe kunt gij dat weten — gij, den Amerikaan, die nauwelijks een week in Frankrijk zijt!”

„Ik weet het, laat u dat voldoende zijn!”, antwoordde Brand met vaste stem.

„Maar als het zoo is — als dat bewezen kan worden — dan is die man een bedrieger, een avonturier, een schurk — dan zal ik hem nu dadelijk ontmaskeren, ten aanzien van allen die daarbinnen zijn — dan zal ik niet met hem duelleeren, maar hem met de vlakke hand in het gelaat slaan!”

„Wees toch stil!” zoo legde Brand hem fluisterend het zwijgen op. „En blijf hier! Gij zoudt slechts een zeer onaangenaam tooneel veroorzaken — en dat is waarschijnlijk zonder eenig nut! Want wie ben ik? Een vreemdeling! Hoe kan ik dat alles weten? Ik kan immers zelf wel een bedrieger zijn! Houdt u dus bedaard — heb nog wat geduld — begin met den prijs te winnen, over drie dagen — en dan zal ik wel zorgen dat die Roemeen zonder een spoor na te laten, van het tooneel verdwijnt — of het moest dan een spoor zijn, dat regelrecht naar een gevangeniscel voert. Beloof ge mij, dat ge kalm zult blijven en geen scène zult uitlokken?”

„Ik beloof het, maar het kost mij moeite!” bromde Larue. „Dien laffen schavuit!”

„Wat deed hij eigenlijk, toen gij zoo snel deze kamer binnenging?”

„Ik kan het bijna niet herhalen! Hij had Léon... mejuffrouw Léontine om het middel gevat en wilde haar kussen! Het verwondert mij, dat ik hem niet dadelijk heb doodgeslagen!”

„Ja, met kussen is het een vreemde zaak,” zeide Brand bedaard. „Op zichzelf is het toch heel iets anders dan een misdad — maar dat wordt het pas voor den jaloerschen medeminnaar! Neen — blijf bedaard — ik geef u volkomen gelijk. Maar nu ik toch met u spreek — verklaar mij het volgende eens.”

„Kendet gij den verslaggever van L'Auto, dien u vanavond nog zoo laat kwam bezoeken?”

„Neen, ik had hem nooit gezien!”

„Waar hebt gij hem ontvangen?”

„In mijn particuliere werkkamer!”

„Waart gij alleen met hem?”

„Geheel alleen!”

„Hoe zag die man er uit?”

„Vrij groot, knap, donker! Maar mijn hemel, waarom vraagt gij mij dit alles?”

„Laat mij eerst mijn vragen beëindigen!”
 „Sprak hij het Fransch zonder eenig accent?”
 „Neen — met een heel lichte Slavische uitspraak! Hij zeide trouwens dat hij geboortig was uit Praag!”

„Ik denk veeleer dat hij geboortig is uit Boekarest!” bromde Brand voor zich heen, en dacht toen eenige oogenblikken na.

Larue sloeg hem met de grootste nieuwsgierigheid gade, en begon weer:

„Ik moet u zeggen, mijnheer, dat ik van uw geheele optreden niets begrijp, al krijg ik den indruk, dat gij mijn vriend zijt!”

„Dat ben ik — geloof dat maar!” zeide Brand trouwhartig, terwijl hij hem de hand toestak. „Binnen zeer korten tijd zult gij alles veel beter inzien. Dan zal die Sevesco voorgoed ontmaskerd zijn, en zijn begeerige klauwen niet meer uitstrekken naar de millioenen van Poirot! Ik behoef u zeker niet te vragen, of gij mejuffrouw Léontine oprecht liefhebt!”

„Meer dan mijn leven!”, antwoordde Larue zachtjes. „Ik had haar al lief, toen ik als volontair op de fabriek van haar vader kwam, en zij nog maar een klein ding was met hangend haar en korte rokjes en met een pop speelde. En zoo-
 waar ik zalig hoop te worden, mijnheer — ik zou met haar huwen, ook al zou haar vader haar geen centime als bruidsschat medegeven!”

„Dat mag ik hooren! Maar laten wij bij de zaak blijven, want ik ben nog niet gereed. Gij zegt dus, dat gij dien man alleen hebt ontvangen en hem eenige inlichtingen hebt verstrekt. Hebt gij hem de plannen laten zien?”

„Zeker — maar ik voegde er aan toe, dat de geheime bijzonderheden daar natuurlijk niet bij waren!”

„Vroeg hij soms om die te mogen zien?”

„Dat deed hij, maar dat heb ik natuurlijk beleefd geweigerd!”

„Informeerde hij er niet naar, waar die plannen waren?”

„Dat heb ik hem uit mijzelf gezegd! Gelooft gij dat ik daar verkeerd aan deed?” vroeg Larue ongerust.

„Men kan met zulke dingen niet te voorzichtig zijn, mijn vriend!” antwoordde Brand hoofdschuddend. „Weet gij soms of hier een telefoon in de nabijheid is?”

„Ja, er hangt er een in de gang — deze deur, naast de serre!”

„Ga dan met mij mede en knap het zelf op!”

„Wat moet ik doen?” vroeg Larue, hoe langer hoe meer verbaasd, toen zij in de gang voor het telefoontoestel stonden.

„De redactie van L'Auto opbellen. Vraag haar, of zij vandaag tusschen 6 en 7 uur een verslaggever bij u gezonden hebben om u te interviewen!”

Zonder nog een woord te zeggen, nam Larue met bevende hand den hoorn van den haak, deed een paar vragen, en legde toen het toestel langzaam weder weg, en zeide op doffen toon:

„Ik weet volstrekt niet, hoe gij dit alles hebt kunnen vermoeden, mijnheer en welke rol gij hier speelt — maar gij hebt het goed ingezien, die man moet een bedrieger geweest zijn, en zijn verslaggeverskaart gestolen hebben — want L'Auto heeft niemand bij mij gezonden! Zij waren het wel van plan, maar pas overmorgen.”

„Ik heb u iets hooren zeggen van het buitenlandsche accent — wat antwoordde de redactie daarop?”

„Dat zij omstreeks een maand geleden een sportsman als verslaggever had aangesteld, maar hem na een week wegens onbekwaamheid weder had moeten ontslaan — maar die man was geen Pool of Bulgaar — maar een Roemeniër!

„Komt precies uit,” antwoordde Brand lakoniek. „Want Sevesco is ook een Roemeen, die twee zijn broeders!”

Larue moest een paar maal naar adem happen, voor hij er kon uitbrengen:

„Het is mij alsof ik droom! Hoe kunt gij dit alles toch weten — gij, die een Amerikaan zijt?”

„Ik kan u alleen maar herhalen, mijnheer Larue, dat ik het weet!”, antwoordde Brand met een glimlach. „En het heel goed weet ook! En ga nu mee naar binnen — maar houdt u in tegenover dien schavuit, anders zoudt gij misschien uw eigen glazen inwerpen!”

En eindelijk traden de beide mannen den salon weder binnen, waar zij met uitroepen van verbazing werden ontvangen!

„Maar heeren — wat hebt ge toch uitgevoerd in die donkere kamer,” riep de kleine mevrouw Poirot ontzet. „Schilderijen soms bekeken?”

„Mevrouw, ik heb de verzameling prachtige cactussen van mijnheer Poirot in de serre bewonderd!”, antwoordde Brand. „Zij zijn werkelijk bewonderenswaardig!”

Maxime Poirot hief even het hoofd van zijn kaarten op en zei verbaasd:

„Cactussen? Hebben wij tegenwoordig cactussen, Madeleine? Daar heb ik nooit iets van geweten! Ik kan die prikkelige dingen niet uitstaan!”

„Geen cactussen? Dan waren het misschien madeliefjes of boterbloempjes!” hernam Brand doodbedaard. „Ik ben niet zoo goed op de hoogte van die dingen.”

Hij had bij het binnenkomen onmiddellijk opgemerkt dat Obregia er niet meer was, en vroeg nu op zachten toon aan Léontine, zonder dat iemand het hoorde:

„Is baron Sevesco al lang weg, mejuffrouw?”

„Minstens een half uur! Hij is onmiddellijk nadat hij uit de zijkamer kwam, heengegaan — maar ik geloof wel dat het een voorwendsel was!”

Brand kneep een oogenblik de ruige wenkbrauwen samen, die heel kunstig boven zijn oogen waren aangebracht, waardoor ze diep in de kassen leken te liggen, maakte een buiging voor het jonge meisje, nam Larue een weinig terzijde en fluisterde hem toe:

„Ga met mij mede!”

„Met u mede? Waarheen?” kwam de jonge ingenieur verbaasd.

„Naar uw huis!”

„Naar mijn huis? Wat moet ik daar doen? Mijn voornemen was, om den avond hier door te brengen!”

En een smachtende blik ging naar Léontine, die verbaasd naar de twee mannen keek.

„Die schade kunt gij later weer inhalen!” hernam Brand kortaf. „Gij moet nu naar uw huis gaan. Ik vertrouw dien kerel niet, die een half uur geleden is vertrokken. Is uw brandkast stevig?”

Larue keek Brand een oogenblik verstomd aan, wendde zich toen zonder een woord te spreken af, en begon hoffelijk afscheid te nemen van zijn gastvrouw en den fabrikant.

In een donker hoekje wisselde hij vlug en op gefluisterden toon een paar woorden met Léontine, en toen nam hij Brand weer terzijde en fluisterde:

„Kom onmiddellijk mede, mijnheer! Gij weet niet welke vreeselijke vermoedens gij in mijn hart gezaaid hebt.”

En ook de Amerikaan begon zijn buigingen te maken en in zijn ellendig Fransch zijn complimenten af te steken, en toen verlieten die twee het vertrek met een overijling, die heel wat te denken gaf, maar die pas een week later ongeveer volkomen begrepen zou worden door het echtpaar Poirot.

De beide mannen hadden haastig hun overgoed aangeschoten, geholpen door den afgemeten bediende, en op straat sloeg de felle koude hen tegemoet, want het was opnieuw gaan vriezen.

De straten waren glad, want de regen, dien middag gevallen, was tot een dun ijslaagje gestold, en men had de grootste moeite, op de been te blijven.

Brand was met een taxi gekomen, Larue had hetzelfde gedaan, en zoo waren zij dus wel verplicht te wachten, totdat er een huurauto zou passeeren en daarmede gingen tien kostbare minuten verloren — want het was den jongen ingenieur plotseling, alsof hij geen seconde te verliezen had en zoo spoedig mogelijk zijn huis moest trachten te bereiken — het was hem alsof

hem een groot gevaar boven het hoofd hing, dat hij misschien niet meer zou kunnen afwenden.

Hij dacht alleen nog maar aan zijn kostbare machineteekeningen, waarvan zijn toekomstig geluk afhing. Want hij kende de ouderwetsche opvattingen van Poirot — nimmer zou deze er toe bereid zijn, de hand van zijn eenigen dochter te schenken aan een eenvoudigen ingenieur, wanneer die niet getoond had, zijn kennis ook in kapitaal te kunnen omzetten.

Toen zij eindelijk een taxi hadden gevonden, kwam de rit hem eindeloos voor en toch duurde zij niet langer dan een kwartier.

Larue bewoonde een eenvoudig jonggezellen-appartement in de Rue Cromwell, een zijstraat van de Boulevard des Italiens.

Het was omstreeks half elf, toen de auto eindelijk stil hield voor de breede straatdeur.

Terwijl Brand betaalde, was Larue reeds naar binnen gesneld en vroeg met een stem die hij nauwelijks kon beheerschen, aan den conciërge:

„Zijn er bezoekers voor mij geweest, mijnheer Dubois?”

„Niet dat ik weet, mijnheer!”, antwoordde de oude, corpulente deurwachter. „Ik denk het haast niet — ik heb mijn loge slechts vijf minuten verlaten!”

„Hoelaug is dat geleden?” vroeg Brand, die intusschen was binnengetreden.

„Nu, dat zal zoowat drie kwartier geleden zijn, mijnheer!” antwoordde de portier, terwijl hij den vreemdeling verbaasd en wel een beetje uit de hoogte aanzag.

„Luister dan goed, vriend!” hernam Brand rustig, den man een geldstukje in de hand duwend. „Je verlaat de huisdeur niet, je laat haar tenminste niet uit het oog, en je verschaft je den bijstand van een paar stevige kerels — er zullen wel huisknechts in huis zijn, die wat geld kunnen gebruiken! Mijnheer Larue vermoedt namelijk — dat er op dit oogenblik misschien nog onwelkome bezoekers in zijn kamer aan het snuffelen zijn, als hij zich vergist — des te beter, maar als hij het bij het goede einde heeft, in dit geval dus een heel slecht einde, dan aarzel je niet, maar grijpt den man vast, voor geval hij mocht trachten te vluchten!”

Onmiddellijk was de conciërge een en al ijver, bij het zien van het goudstukje, dat in zijn handpalm schitterde — want goud was zeer, zeer zeldzaam geworden in die dagen!

„Dat zullen wij hebben mijnheer!”, zeide hij met zijn zware stem. „Toevallig zijn mijn twee zoons hier in huis — en één daarvan is bij de politie — sterk als paarden, en nergens bang voor!”

„Het kon niet mooier treffen!” zeide Brand met een lachje. „Misschien is al het werk voor

niets, maar dat zal toch niets afdoen aan onze dankbaarheid! Posteer ze dus hier, en laat hen hun oogen wagenwijd openzetten."

De twee zoons, die een kaartje bleken te leggen in de gezellige woonkamer van hun vader, werden geroepen en ontpopten zich als twee reuzen, waarvan de één de uniform droeg van politie-agent.

Zij werden onmiddellijk op de hoogte gesteld en zeiden aanstonds hunne medewerking toe.

Onder aan de trap stelden zij zich op, het licht werd een weinig getemperd, en Brand en Larue begonnen voorzichtig de trap te beklimmen tot aan de eerste verdieping, maar vandaar volgden zij, inplaats van de hoofdtrap te nemen, de smalle achtertrap, die alleen voor de bedienden bestemd was.

Larue, die vooruit liep, wees daarbij den weg.

En als de jongeman niet al zijn aandacht beperkt had tot de ongerustheid betreffende zijn kostbare papieren, dan zou hij hebben opgemerkt, dat die Amerikaansche vertegenwoordiger al een zeer eigenaardige wijze van loopen had. Men hoorde hem in het geheel niet.

Larue woonde op de derde verdieping, en zij behoefden dus nog slechts twee trappen te beklimmen.

De gang was hier slechts flauwtjes verlicht.

In die halve duisternis stonden de beide mannen een oogenblik stil en luisterden met de grootste aandacht.

Nauwelijks verstaanbaar fluisterde Larue na eenige oogenblikken:

"Ik hoor niets — wij hebben ons noodeloos ongerust gemaakt."

"Ik zou kunnen zeggen, dat het wellicht reeds afgelopen is, mijnheer Larue, maar ik hoor helaas wel iets!" fluisterde Brand nog zachter. "Ziet ge, ik heb voor dergelijke dingen een bijzonder fijn gehoor! Het is als het heele zachte krassen van metaal over metaal! Nu is het al opgehouden! Is dat de deur van uw werkkamer?"

Larue knikte bevestigend en zeide toen:

"Daar staat ook mijn brandkastje, laten wij dadelijk naar binnengaan!"

"Een oogenblik! Is dat de eenige uitgang van de kamer?"

"Nee, er is nog een deur naar de woonkamer, die met een tweede deur weer op de gang uitkomt."

"Zouden zij gesloten zijn, denkt ge?"

"Dat weet ik niet! Natuurlijk sluit ik nooit alle kamerdeuren af, als ik vertrek, alleen maar de woningdeur, waardoor wij zooeven zijn binnengetreden! Maar de sleutels zitten aan den binnenkant en het is dus denkbaar, dat zij ze hebben omgedraaid, opdat men hen niet onverhoeds zou kunnen overvallen!"

"Dat is een leelijk geval!" fluisterde Brand ongeduldig. "Bij het minste gerucht zouden zij zich gewaarschuwd weten en het zijn lieden, die zich waarschijnlijk niet zouden ontzien, om van hun revolver gebruik te maken, als zij geen uitweg meer zien!"

De volgende seconde zou de zaak reeds op een geheel onverwachte wijze tot een beslissing brengen.

Want voor de beide mannen nog een besluit hadden kunnen nemen, vóór zij erop verdacht waren, ging de deur open, en twee mannen verschenen, wier gelaat niet te herkennen viel, want zij hadden ze bedekt met zwarte lappen, van voorhoofd tot kin, met slechts twee kleine gaten er in, ter plaatse van de oogen.

Eén hunner borg juist een stapeltje papieren weg in zijn buitenzak.

En zij moesten wel zeer scherpe oogen hebben, want zij hadden de twee gestalten bij de woningdeur onmiddellijk gezien en namen aanstonds de vlucht.

"Hen achterna," schreeuwde Brand, die nu geen reden meer had tot fluisteren. "Zij kunnen toch niet uit uw woning ontsnappen?"

"Als zij den weg kennen wel!" hijgde Larue. "Er is een kleine zijgang, die nooit gebruikt wordt, waarvan de deur altijd stevig gesloten was en die door een smalle trap in verbinding staat met de lager gelegen verdieping."

"Die deur was nu open!" riep Brand woedend. "Die kenden zij dus. Snel terug, want de hoofdtrap brengt ons vlugger naar beneden!"

Zoo vlug zij maar konden, ijlden de twee mannen terug en zij hoorden duidelijk andere, snelle voetstappen van de ijzeren achtertrap, maar de dieven waren hen toch wel een halve trap voor en bereikten als eersten de vestibule, terwijl Brand en Larue zoo hard zij konden schreeuwden om den wachtpost daar beneden te waarschuwen.

Toen klonk er daar beneden een schot, gevolgd door een kreet van pijn en den val van een zwaar lichaam.

En twee gedaanten vlogen de donkere straat op.

Maar één hunner zou niet ver komen. Hij gleed uit op het spiegelgladde ijsdek — juist toen een vrachtauto kwam aanrijden, die hem over het lichaam ging. Een doffe kreet klonk, gevolgd door luid geschreeuw van verschrikte voorbijgangers, de chauffeur van de vrachtauto remde uit alle macht, maar kon wegens de gladheid zijn wagen pas vele tientallen meters verder tot stilstand brengen.

De zwaargewonde werd ijlings het huis weder binnengedragen, terwijl de portier radeloos heen liep om het lichaam van den agent, zijn zoon, die gewond bleek te zijn door het schot,

hoewel gelukkig niet doodelijk, zooals later bleek.

Brand trok den zwaargewonde, die op den steenen vloer was neergelegd, de zwarte lap van het gelaat, terwijl Larue met koortsachtigen ijver de zakken onderzocht en zeide lakoniek:

„Dit is de broeder van onzen man!”

„En hier zijn mijn teekeningen!” riep Larue met een diepe zucht van verlichting, terwijl hij de papieren haastig bij zich stak.

Een minuut later blies Adolphe Obregia den laatsten adem uit.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE RACE OM DEN GOUDEN BOCAAL.

En nu was tenslotte ook voor de buitenwereld het raadsel voor het allergrootste gedeelte opgelost.

De politie stelde een onderzoek in naar Obregia, vernam spoedig — al was het dan niet door toedoen van den geheimzinnigen Amerikaan, dat hij en zijn broeder te Boekarest gezocht werden wegens verschillende ernstige misdrijven, snuffelden nog verder en ontdekte ten slotte ook, dat de beide Obregia's te Parijs eenigen tijd samen hadden gewoond, in een vrij schamel logement, alvorens zij hunne gewaagde ondernemingen op touw gingen zetten.

Er kon niet aan worden getwijfeld, of de man, die met hem de brutale inbraak in het huis van Larue had gepleegd, was zijn broeder geweest. En daar deze volstrekt niet kwam opdagen, terwijl ook baron „Sevesco” als door den aardbodem opgeslokt scheen te zijn, begon de politie al spoedig groot gewicht te hechten aan het schrijven, met de onderteekening J. R., dat zij op den morgen volgend op de inbraak ontvangen had, en waarin werd uiteengezet, wie en wat mijnheer de baron eigenlijk was.

Men vorschte dus overal naar den verdwenen broeder, maar deze liet de moeite van de begrafenis rustig over aan de Republiek, en bekommerde zich in het geheel niet om zijnen bloedverwant.

Raffles en Brand begrepen wel, dat de schurk achteraf verheugd moest zijn, op deze verschrikkelijke, plotselinge wijze, verlost te zijn van een lastigen getuige, die voortdurend met hem twistte en die hem zeker niet zou sparen, wanneer beiden eens gevangen zouden worden genomen, maar hem integendeel als de „Auctor intellectualis” van de geheele onderneming zooveel mogelijk zou trachten te bezwaren.

Dat hij zich als de baron niet meer durfde vertoonen, was zeer begrijpelijk — zoover zou zijn stoutmoedigheid zeker niet reiken. De politie was nu immers gewaarschuwd, bezat zijn signalement, en het plotselinge ver-

trek uit het huis van Poirot moest hem natuurlijk ook in een zonderling daglicht stellen. De logementhouder, die hem en zijnen broeder geherbergd had, zou hem natuurlijk herkennen — en daarmee zou zijn lot beslist zijn.

Allen meenden dus, dat men voor het laatste van baron Sevesco zou hebben gehoord — maar daarin vergiste men zich toch.

Het was op een stralende lentedag, waarop de wedstrijden om den Gouden Bocaal op de nieuwe automobielbaan ten noordwesten van Parijs een aanvang namen.

Nog nimmer was er zulk een uitgelezen publiek aanwezig geweest, nog nimmer had men zooveel bevallige vrouwen gezien, gestoken in zooveel dure, elegante toiletjes.

Het was de allereerste wedstrijd van het jaar, de belangstelling was nog versch, maar bovenal hadden de bladen met hun uitvoerige verslagen over het romantische geval van den jongen ingenieur en den mislukten diefstal van zijn teekeningen er wel voor gezorgd, dat meer dan ooit de aandacht gevestigd was op den beroemden wedstrijd om den Gouden Bocaal.

Die bladen hadden ook geschreven over den geheimzinnigen Yankee, die plotseling verdwenen was, wel eenigszins tot verbazing van Poirot, die stellig verwacht had dat Hollyman afscheid van hem zou zijn komen nemen.

Maar de Amerikaan was er wel degelijk, al was het ditmaal in de gedaante van een keurig gekleeden, jongen Engelschman, die in gezelschap van een wat ouderen heer over het paddock flaneerde, wat niet zoo gemakkelijk ging, want het was er buitengewoon druk.

Raffles en Brand waren dien eigen morgen teruggekeerd van een onderzoekings-tocht door Parijs, maar ook zij hadden er niet in kunnen slagen, de verblijfplaats van den Roemeenschen avonturier te ontdekken.

Ze hadden een oogenblik zwijgend rondge-

loopen, herhaaldelijk nagekeken door mooie vrouwen, toen Brand eindelijk zeide:

„Zouden wij hem nu waarlijk voor goed kwijt zijn, dien schobbejak?”

„Ik weet het niet, Brand, maar ik vrees van niet!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „Het is waar, hij moet nu wel iedere hoop hebben opgegeven, zich bij Poirot in te dringen, — maar er bestaat ook nog zooiets als wraakzucht! Wat moet er wel in het hart omgaan van dien man, die zoo plotseling al zijn plannen in rook ziet opgaan, terwijl zijn medeminnaar, aan wien die mislukking is toe te schrijven, wellicht zegevierend uit het strijdperk treedt, en met de begeerde buit gaat strijken! Wel, ik geloof dat een tijger een zachtzinnig lam zou zijn, vergeleken bij mijnheer Obregia Senior! En daarom geloof ik zeker, dat wij nog van hem zullen hooren! Maar wie hebben wij daar?”

Hij wees op een kleinen, mageren, haveloos gekleeden man, slecht geschoren, die schuw rondsloop tusschen de loodsden, waar de kleine en toch zoo machtige renwagens stonden opgesteld, die reeds een voor een naar buiten werden gehaald, om voor de laatste maal te worden beproefd.

De man was gekleed in een chauffeurspak, en droeg een platte, grijsgeruite pet.

Brand keek wat scherper toe, en antwoordde toen onverschillig:

„Dat is Jacques Lafond, die arbeider, die door Larue van de fabriek is weggezonden wegens luiheid en drankzucht.”

Raffles volgde den man een oogenblikje zwijgend met zijn blikken, en toen nam hij Brand eensklaps onder den arm, en zeide:

„Laten wij dien man eens volgen! Zijn gedragingen bevalen mij niet! Wat heeft hij hier rond te sluipen als een wolf, die op buit aast?”

Onder het spreken waren zij wat verder gegaan, en zij zagen nu Lafond even om zich heen zien, en toen achter een loods verdwijnen, die was ingericht als cantine voor de chauffeurs der verschillende fabrieken.

Evenals bijna alle andere gebouwen stond die cantine op het ontzaglijk groote grasveld, waar omheen zich de auto-baan, ruim vier kilometer lang, slingerde.

De loods stond een weinig terzijde, en dicht daarbij had men eenige van de boomen laten staan, die daar vroeger een heel bosch vormden, voor de mensch met zijn snelheidswoede het had opgeofferd, om er den macadamweg aan te leggen, de weg zonder einde, waarop binnen tien minuten de auto's elkander zouden najagen.

Die cantine, Raffles zag het reeds in de verte, was op dit oogenblik verlaten, want de

helpers hadden wel wat anders te doen dan te drinken en met elkander te schertsen.

Want aanstonds zouden de wagens zich in een rij scharen op de lijn van vertrek, reeds raasden er eenigen over de baan, om hun snelheid te beproeven, en nu legden zij de laatste hand aan die wonderen van menschen vernuft, die benzinemotoren heeten.

Men zag hen overal druk bezig met het aandragen van reservebanden, het aanzetten van moeren, en het vullen van benzinetanks.

Nog vijf minuten, en de race, over een afstand van bijna 800 kilometer, die meer dan vier uren zou duren, zou een aanvang nemen.

Want men rekende er op, dat er in dit spel met den dood, snelheden zouden worden behaald van 200 kilometer en meer!

„Wat heeft hij daar nu te snuffelen?” fluisterde Brand, naast Raffles tredende, die zich achter een boschje had verscholen.

„Ik weet het niet — maar zeker niet veel goeds!” bromde Raffles. „Daar komt de cantinehouder naar buiten — zou hij hem hebben weggezonden? Maar waarom dan?”

„Misschien een aanslag op de toonbanklade!” meende Brand schouderophalend.

Hij keek achter zich, naar de reusachtige tribune, die nu heel klein leek, en waar hij gaarne had willen zijn, om het vertrek bij te wonen, inplaats van hier een drankzuchtigen schelm te bespionneeren, die zeker voornemens was, de lade te lichten van de cantine.

Hij bracht zijn kijker voor het oog en zag, hoe de vlag viel, teneinde de auto's in de baan, die hunne krachten nog eens beproefden, te seinen dat zij moesten stoppen.

Dan verzwakte het donderend geraas van de voorbijsnellende renwagens, en als dikke gordels gingen de veertien wagens zich naast elkander op de startlijn plaatsen.

Raffles wist dat Larue het nummer 9 had gekregen.

En door zijn kijker kon Brand het nummer ook duidelijk op den naar hem toegekeerde zijde van den wagen onderscheiden.

De tribunes waren stampvol, en als drukke mieren liepen de starters, rondentellers, tijdopnemers, beambten van het Roode Kruis en officieele personen door elkaar.

Maar Raffles had intusschen het oog strak op de loods gericht gehouden, die daar nu eenzaam lag, ver van al dat drukke gewoel, en zeide toen plotseling:

„Er is daarbinnen nog iemand! Vlug er heen — ik wil weten wat daar gebeurt!”

Zoo diep mogelijk bukkend liepen de beide mannen naar de loods toe, en als een kat klom Raffles ondanks zijn witte slobkousen, en hoogen hoed, en zijn fraai fantasievest in een

van de boomen, waarvan de takken heenhingen over het schuine dak van de cantineloods.

Want het scherpe oog van Raffles had aanstonds ontdekt, dat er in dat dak een vrij groot venster was, met een ijzeren omraming, hetwelk wagewijd was opengezet, en in dien stand gehouden werd door middel van een ijzeren stang.

Hij behoefde slechts een weinig hooger te klimmen en nu was zijn hoofd op gelijke hoogte van den dakrand, geen decimeter van het geopende raam.

En niemand had die klauterpartij kunnen zien, want juist waar de boomen stonden had de cantine geen vensters.

Hij gaf Brand een wenk, om zich gedekt bij de deur te gaan opstellen, boog zich wat voorover, met de knie op het dak geleund, en keek behoedzaam naar beneden.

Daar stonden twee mannen, een met een langen, vollen baard, en zeer elegant gekleed, de ander een kleine, sjofele man, — dat was Jacques Lafond.

En hij hoorde hem juist zeggen, met een schorre, slechts half gedempte stem, terwijl hij zijn hand ophief:

„Er is 10.000 francs afgesproken, en geen centime minder! En nu moet je niet gaan pingelen, mooie mijnheer of er gebeuren leelijke dingen! Denk je dat ik mijn hoofd in den strop steek voor minder?”

„Je haatte Larue — je hebt hetzelfde bekend!” zeide de heer met den baard.

„Dat kan wel — maar de centen gaan voor!” zeide Lafond onbeschoft. „Je betaalt wat wij zijn overeengekomen of ik hang alles aan de groote klok — en je weet wat er dan zou gebeuren! Ik zou de kast indraaien — maar jij zou meegaan, daar zou ik wel voor zorgen! Met zooiets spotten de Franschen niet, laat ik je dat maar mogen zeggen! Ze noemen dat moord — en niks anders!”

„Zwijg toch!” hernam de man met den baard, terwijl hij angstig rondzag, als vreesde hij te kunnen worden beluisterd. „Ik zal je immers betalen wat je vroeg, al is het veel. Ben je er tenminste van overtuigd dat je middel werkt?”

„Als hij tienmaal de baan kan rondrijden, dan zal het me meevallen!” zeide Lafond met een gemeen lachje. „Ik ben een goed werkmán, en ik weet hoe je zulke dingen onzichtbaar kunt doen! Vooruit met je centen!”

De heer met den baard haalde een portefeuille te voorschijn, en telde een aantal bankbiljetten af — en toen scheen die portefeuille zoo goed als leeg te zijn.

Hij stak de biljetten langzaam aan Lafond

toe, die ze hem met een ruw gebaar uit de hand rukte, en zeide:

„Daar dan! En ik mag voor jou lijden, dat de toeleg is gelukt — want ik laat me niet bedriegen!”

De Franschman haalde slechts minachtend de schouders op, draaide het pakje bankbiljetten tot een rolletje, stak het in zijn zak, en wendde zich naar de deur om heen te gaan.

Hij had een paar stappen gedaan, toen de baardige heer snel als de gedachte de hand in den zak stak, en toen die hand er weer uitkwam, glinsterde er het lemmet van een korten, breeden dolk in.

Hij bukte zich als een panter, gereed tot den sprong, — maar nimmer zou hij springen!

Want toen hij de hand reeds had opgeheven, slaakte Raffles een waarschuwende kreet, Lafond draaide zich onmiddellijk om, zag den moordzucht in den blik van den ander — zag den opgeheven dolk, en wierp zich met een gebrul van woede op den verraderlijken tegenstander.

Het volgende oogenblik rolden zij tezamen over den grond, maar dat duurde maar heel kort, want door de deur kwam Brand binnen, terwijl Raffles zich door het raam werkte, en zich op den grond liet vallen.

De man met den baard stak als een dolle om zich heen, maar een vuistslag van Lafond deed hem achteruitdeinzen en toen hij nogmaals, verblind door haat en woede, op den monteur wilde losstormen, velde Brand hem met een enkelen, goed gericht slag.

Lafond wilde zich nu haastig uit de voeten maken, maar Raffles was reeds voor de deur gaan staan, en zeide:

„Blijf waar je bent, kerel, en zeg wat je hebt uitgericht! En vlug wat. Maar zeg me eerst wie die man is!”

„Dat hoeft hij niet meer te zeggen!” riep Brand op levendigen toon. „Het is Obregia!”

En met een ruk trok Brand den valschen baard weg, die in de worsteling reeds een weinig was verschoven.

Lafond zelf slaakte een kreet van verbazing en schreeuwde:

„Ik heb hem altijd met dien baard gekend — al twee dagen! En jullie zullen het hooren, als jij mij vrij uit laat gaan — tenminste wanneer jullie nog bijtijds komen! Hij bood mij 10.000 francs als ik den wagen van Larue wilde verknoeien — en dat heb ik gedaan — vannacht!”

„Wat deed je?” vroeg Raffles, die verbleekt was. „Snel — spreek op kerel!”

„Ik heb den sluitmoer van een der voorwielen zoo ver met lood volgegoten, dat er maar een paar windingen van de schroefdraad pakken! Al draai je den Engelschen

sleutel nog zoo krachtig aan — verder dan twee wendingen kun je den moer niet op de as krijgen! Dat werkt natuurlijk na een paar banen los — —”

Brand, half dol van woede en ontzetting, kon zich onmogelijk langer inhouden, stortte zich met het gebrul van een tijger op den moordenaar, en velde hem met een verschrikkelijken kaakslag!

Bijna op hetzelfde oogenblik kwam de cantinebaas, die men blijkbaar met een boodschap had weggezonden, aanloopen en bleef ontzet stilstaan bij het zien van die twee bewusteloze mannen.

„Vraag niets, man, maar bewaak deze twee schurken goed, en haal zoo gauw je kunt politie van den post hier op het middenterrein!” beet Raffles hem toe. „Er is een aanslag op een der renners gepleegd! Wij gaan waarschuwen om niet te vertrekken — als het om godswil niet te laat is!”

Maar het was te laat!

Want de twee mannen hadden nog geen vijftig meter in dollen ren afgelegd, schreeuwend en met hun armen zwaaiend, of daar klonk het startschot — de veertien wagens waren vertrokken en reeds daverden de veertien machtige machines met ontzaglijk geronk!

„Laat 9 stoppen!” schreeuwde Brand als een krankzinnige, tosnellend op het groepje der starters, die hem verbaasd aanstaarden. „Laat hem stoppen zeg ik! Er is een verschrikkelijke aanslag beraamd — de wagen van Larue haalt het geen vier ronden!”

Reeds had de jongeman wanhopig een vlaggetje gerukt uit de handen van een der verblufte starters, maar het was een witte startvlag, en wie zou daar op letten?

Raffles had reeds om zich heen gezien, trad op een der helpers toe, en vroeg hem kortaf zijn rooden halsdoek ter leen.

De roode lap werd ontvouwd en inplaats van den witten doek aan den stok geknoopt.

En toen men het dan eindelijk begreep nam een der wedstrijdcommissarissen die noodvlag, ging vlak naast de breede baan staan, en begon als een dolle met die vlag te zwaaien, toen nummer 9, die toen reeds de derde plaats innam, als een werwelwind voorbij zou schieten.

Larue had niets opgemerkt — of het wel gezien maar het niet begrepen!

Een kreet van ontzetting ging op, geheel overstemd door het donderend geraas der motoren!

Voor de tweede maal zou hij voorbij komen — maar nu rukte Raffles de roode vlag uit de handen van den starter, ging, zijn leven niet tellend, binnen op de baan staan, die hier omstreeks 25 meter breed was, — en zwaaide de vlag!

En nu werd Larue opmerkzaam — vertraagde zijn vaart — en stond 300 meter verder stil, terwijl dertig, veertig personen op zijn wagen toe holden.

Voor de jongeman iets kon vragen, teleurgesteld en woedend over het oponthoud, knielde Raffles naast den motorkap neer — en hij had nauwelijks aan den sluitmoer geraakt of het koperen voorwerp viel van de as — —

De moer bleek inderdaad tot bijna aan den rand met lood opgevuld te zijn!

Er ging een kreet van ontzetting op, en Larue verbleekte.

Maar reeds was zijn helper komen toelopen — die zijn zakken vol moeren en andere dingen bleek te hebben en in minder dan een minuut was een nieuwe moer stevig op het voorwiel geschroefd.

Een halve baan verder — en zonder Raffles en Brand zou er een verschrikkelijk ongeluk zijn geschied.

Larue was zeker wel vijf kilometer achtergeraakt door dit oponthoud maar hij zette de tanden op elkander, en schreeuwde:

„Maak plaats, ik geef het niet op!”

Allen stoven achteruit, en met een sprong en een geluid als een schreeuw van een machtig dier, zette de renwagen zich weer in beweging en verdween in een razende snelheid.

Door de tunnel onder de baan heen begaven Brand en Raffles zich aanstonds naar de groote tribune en deelden Poirot en zijn dochter zoo voorzichtig mogelijk mede wat er zooeven geschied was.

En hoezeer het jonge meisje, misschien zonder het zelf te weten, den ingenieur liefhad, bleek wel uit den schreeuw van ontzetting dien zij slaakte en haar doodelijke bleekheid.

Maar men telt zulke dingen niet op een wedstrijd als deze — en de race ging voort.

Met iedere ronde liep Larue, regelmatig als een uurwerk, op zijn tegenstanders in.

Binnen het uur had hij zijn achterstand van vijf kilometer ingehaald — de auto scheen elke ronde harder te gaan loopen, met snelheden die de 230 K.M. naderden — en hij stoof in een wervelwind van gejuich, benzinedampen en stof als eerste over de eindstreep, terwijl nummer 2 drie volle banen na hem kwam!

En Poirot bleek een man van zijn woord te zijn — dat maakte Brand een maand later reeds glimlachend op uit een veelzeggend familieberichtje in de groote Fransche bladen.

En wat baron Gabriël Sevesco betreft — die kreeg volop gelegenheid, in een Fransche strafkolonie gedurende een vijftiental jaren na te denken over de noodlottige gevolgen van zijn kennismaking met John Raffles.

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudenden leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkhebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffte zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevat me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1620 bladz., ruim 45 kleurendrukplaten, 150 foto's, 180 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in drie kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

BON

in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel
H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening
No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de drie in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 9.— / tegen 3 betalingen van f 3.20 / tegen 10 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 9.— / de 1e maand. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES: .. :

